

המפתח

להיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

יר"ס בעזרה ע"י מכון:

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים פאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

ג'יון 41

פרשת ויצא תש"כ

"וילך שם פי בא השמש, ויקח מאבני המקום וישם מראשתי, וישכב במקום ההוא וגו'. ויקח את האבן אשר שם מראשתי" (בראשית כח, יא-יח)

א. ח"א סא, ז - וזהו בחינת מה שנוסעין על ראשי השנה לצדיקים. פי ראשי השנה הוא יומא דדינא של כל השנה, וכל אחד ואחד בא עם קדשתו וצמצומו אל הצדיקי-הדור, שהוא בחינת 'קדשי-קדשים', בחינת 'אבן שתיה'. בבחינת (שמואל א ב, ח): "פי לה מצקי ארץ וישת עליהם תבל" - שהם הצדיקים שעליהם נשפת העולם. ועלי-דייזה נמתקים כל הדינים, עלי-די בחינת 'אבן-שתיה'.

וזה בחינת "אבני יעקב" (בראשית כח, יא), "שנוכלו כלם" (חלין צא: בראשית-רבה סח, יא) "בתוך אבן-שתיה" (זהר נח עב, ויחי רלא), פי ה'נפשות' הם בחינת 'אבנים', כמו שכתוב (איכה ד, א): "תשתפכנה אבני קדש". וכלם באים ונכללים בתוך הצדיקי-הדור, שהוא בחינת 'אבן-שתיה' - ועלי-דייזה נמתקים כל הצמצומים.

ב. ח"ב עט (ראשי-פרקים של רבנו ז"ל, עם באור של מוהר"ת ז"ל) - "ושבת עד ה' אלוקיך ושמעת בקלו" (דברים ד, ל; ל, ב). "יצחק בן אברהם" (בראשית כח, יט) זמן נתאחד. "אברהם אהבי" (ישעיה מא, ח). "בעיניו כימים אחדים באהבתו" (בראשית כט, כ). "ושאר ישוב בנד" (ישעיה ז, ג).

מפתח עניני ופסוקי הפרשה:

פי בא השמש | אבני יעקב | מראשתי | וישכב | ט"ו שיר המעלות | והיה זרעך כעפר הארץ | בית אלקים - יעקב קראו בית | וזה שער השמים | ויקרא את שם המקום ההוא בית אל, ואולם לוז שם העיר לראשנה | וידר יעקב נדר | ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבש | ויצק שמן | וישא יעקב רגליו - לבו נשא את רגליו | הרקודין של חתנה | פשנשא יעקב את לאה, היו מזמרין: 'היא ליא', 'הא לאה' | וישק יעקב לרחל וישא את קלו ויבך. ויגד יעקב לרחל פי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה. ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו ויספר ללבן את כל הדברים האלה. ויאמר לו לבן אף עצמי ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים. ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה | ועיני לאה רכות | ורחל היתה יפת-תאר ויפת-מראה | ברחל בתך הקטנה | ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אתה | ענין 'רחל ולאה' | פי שמע ה' פי שנואה אנכי | הפעם ילוה אישי אלי, על-פן קרא שמו לוי | הפעם אודה את ה' | נפתולי אלקים נפתלתי | אסף אלקים את חרפתי | ויברך ה' אתך לרגלי | וענתה פי צדקתי ביום מחר | מחשף הלבן | וישמע את דברי בני לבן | ומאשר לאבינו עשה את כל הפכד הזה | פי כל העשר אשר הציל אלקים מאבינו לנו הוא ולבנינו, ועתה כל אשר אמר אלקים אליך עשה | לבן הארמי | ופחד יצחק | ויקרא לו לבן יגר שהדויתא, ויעקב קרא לו גלעד | המקלות אשר פצל

"אם תשוב ואשיבך לפני תעמד" (ירמיה טו, יט). **"כי בא השמש"** (בראשית כח, יא). נתקצר הזמן. **"וישכב במקום"** (שם). **"יש כ"ב"** [אותיות] (תקוני-זהר לד.). "קחו עמכם דברים ושובו" (הושע יד, ג). **"מאבני המקום"** (בראשית שם), **אבנים אותיות** (ספר יצירה). **"מראשותיו"** (בראשית שם), **מחשבה מברר הכל**.

כל-זה מצאנו מכתביד רבנו ז"ל (העקנו רק השיכים לפרשת השבוע, ועוד קצת) וכו', כתבם בדרך ראשי-פרקים ברמז בעלמא לזכרון וכו' - מה שאפשר להבין מעט על-פי ההקדמה שהבנתי מדבריו, אמרתי לבאר מה שבידי וכו'.

והנה מה שהאיר השם עיני הוא: כי רבנו ז"ל רוצה לגלות: ש'תשובה' ו'בחינת למעלה מהזמן', דהיינו 'בטול הזמנים', הם בחינה אחת, ועל-ידי-זה זוכין לשמע ה'קול דקדשה', ולהכניע ה'קול דסטרא-אחרא'. וכן מבאר בהאלף-בית החדש (ספר-המדות, תשובה א): **"יום שהאדם עושה תשובה הוא למעלה מהזמן, ומעלה כל הימים למעלה מהזמן"**. נמצא מבאר: ש'תשובה' הוא 'למעלה מהזמן'. וכו'.

ועתה הולך ומבאר: ש'תשובה' הוא בחינת 'בטול הזמן', דהיינו: ש'הזמן' נתאחד - ש'הזמן' עולה ונתקשר ונכלל בבחינת 'למעלה מהזמן'. - וזהו שמבאר בלשוננו הקדוש: **"יצחק בן אברהם זמן נתאחד. אברהם אלהי בעיניו כימים אחדים באהבתו. ושאר ישוב בנד" וכו'.**

היינו: ש'אברהם' הוא בחינת 'למעלה מן הזמן' - כי מדתו של 'אברהם' היא 'אהבה', כמו שכתוב (ישעיה מא, ח): **"אברהם אלהי, ואהבה' הוא בחינת 'התאחדות הזמן', כמו שכתוב (בראשית כט, ט): "בעיניו כימים אחדים באהבתו"**. - וזהו בחינת 'תשובה', שעל-יזה מרמז תבת 'בן', כמו שכתוב (ישעיה ג, א): **"ושאר ישוב בנד"**. כי 'תשובה' היא 'למעלה מהזמן', כמו שכתוב (ירמיה טו, יט): **"אם תשוב ואשיבך לפני תעמד"** - ולפניו יתברך הוא בודאי 'למעלה מהזמן', כי השם-יתברך הוא 'למעלה מהזמן'.

נמצא: ש'יצחק בן אברהם' (בראשית כח, יט), מרמז על 'התאחדות הזמן' על-ידי 'תשובה' - כי 'יצחק' שהוא בחינת 'הזמן' כנ"ל, עולה ונתאחד ונכלל בבחינת 'אברהם', שהוא בחינת 'אהבה', בחינת 'למעלה מהזמן' - על-ידי בחינת 'בן' שהוא בחינת 'תשובה' כנ"ל, וכו'.

וזהו: **"כי בא השמש"** (בראשית כח, יא) - נתקצר הזמן. כי **"השמש באה שלא בעונתה בשביל יעקב"** (רש"י; בראשית-רבא סח, י), ונתקצר הזמן - שזהו בחינת 'בטול הזמן'.

וזה (בראשית שם): **"וישכב במקום"**. ואיתא (תקוני-זהר לד.): **"שתבת וישכב' הוא בחינת 'יש כ"ב'"** [אותיות] - היינו: **"כ"ב אתון דאורייתא, שמהם כל הדבורים"**.

וזה מרמז על 'תשובה', בחינת (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים ושובו"**.

וזהו (בראשית שם): **"מאבני המקום"** - **"אבנים אותיות"** (ספר יצירה). היינו: **"אותיות הדבורים, שהם בחינות 'תשובה', בחינת: "קחו עמכם דברים ושובו", כנ"ל"**.

וזהו (בראשית שם): **"מראשותיו"** - **מחשבה מברר הכל**. כי עקר תקון התשובה, הוא על-ידי קדשת המחשבה, שמבררת ומתקנת כל הפגמים, כי **"כלם במחשבה אתבררו"** (זהר פקודי רנד:).

נמצא: שפסוק [הפסוקים בפרשתן]: **"וישכב במקום ההוא וכו', כי בא השמש, ויקח מאבני המקום, וישם מראשותיו"** - כל-זה מרמז: ש'תשובה' הוא בחינת 'למעלה מהזמן'.

ג. שיחות הר"ן פו - מה שהתן דורש הדרשה, היא מועלת ל'זיווגים', כמו שכתוב (בראשית כח, יא): "וישכב במקום ההוא", "יש כ"ב אותיות" (תקוני-זהר לד.) - הדרשה שהיא בכ"ב אותיות, הם לזיווג.

ד. ספר המדות, שנה ח"ב ג - המשה-עשר "שיר המעלות" שבתהלים (תהלים קכ"ד) - מסגלים לבטל השנה.

[במקראי-מקומות להרב מטשעהריו ז"ל, ציגן להמדרש פאן (בראשית-רבא סח, יא; עד, יא): **"כל עשרים שנה שעמד בביתו של לבן, לא שכב. ומה היה אומר? ט"ז שיר המעלות שבספר תהלים"**].

"והיה זרעה בעפר הארץ" (בראשית כח, יד)

ה. ח"א ס, ח - וזה (איכה ג, כט): "יתן בעפר פיהו אולי יש תקנה". 'עפר' הוא בחינת 'העדר הדבור', כמו שכתוב (ישעיה כט, ד): **"ומעפר תשח אמרתך"**. היינו: שצריך ליתן בחינת ה'דבור', **"להתיר פה אלמים"** (סנהדרין ק. מנחות צח.). ועל-ידי-זה בא 'פה הדבור' ל'קווי ה'" (ישעיה מ, לא), שהם 'כלי ההולדה'. וזהו: **"אולי יש תקנה - כדי שיגיע ה'דבור' ל'קווי ה'" כנ"ל**.

וזהו (בראשית כח, יד): **"והיה זרעה בעפר הארץ"** - כי ה'הולדה' תלויה, על-ידי בחינת (איכה ג, כט): **"יתן בעפר פיהו" הנ"ל** (עיגן בפנים).

"אין זה כי אם בית אלקים, וזה שער השמים"

(בראשית כח, יז)

ברש"י: "מקום תפלה לעלות תפלתם השמימה. ומדרשו (בראשית רבה סט, ז; ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה): 'שבית המקדש של מעלה, מכון כנגד בית המקדש של מטה'"

ו. ח"א ז, א - עקר אמונה, בחינת תפלה, בחינת נסים, אינו אלא בארץ ישראל, כמו שכתוב (תהלים לז, א): "שכן ארץ ורעה אמונה". ושם עקר עליות התפלות, כמו שכתוב (בראשית כח, יז): "וזה שער השמים".

ז. ח"א י, א-ב - עקר גדלותו של הקדוש ברוך הוא, הוא: שגם העבדים ידעו שיש אלקים שליט ומושל, כמובא בזכר (יתרו סט): "כד אתא יתרו ואמר (שמות יח, יא): 'כי עתה ידעתי כי גדול ה' וכו' - כדין אתיקר ואתעלא שמא עלאה".

ולעבדים איאפשר להם לידע גדלותו של הקדוש ברוך הוא, בייאם על ידי בחינת יעקב, כמו שכתוב (ישעיה ב, ה): "בית יעקב לכו ונלכה באור ה'". כי הוא גלה אלקותו של הקדוש ברוך הוא יותר משאר האבות, כי אברהם קראו הר, ויצחק קראו שדה" (פסחים פח, א) וישדה הוא יותר משג ונצרך להעולם מהר. ויעקב קראו בית" (שם), שהוא מקום ישוב לבני אדם יותר משדה.

הינו: שיעקב קרא את מקום הבית המקדש, שהוא מקום התפלה: "בית" - שהוא מקום ישוב לבני אדם - כי העלה את התפלה מהר וישדה, לבחינת בית, שיש בו תפיסה לבני אדם יותר מהר וישדה - כי בבחינת בית, יש גם לעבדים השגה, כמו שכתוב (ישעיה נה, ז): "כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים". וכשהוא בבחינת בית' - כדין אתיקר שמא עלאה כנ"ל.

וזה פרוש (תהלים מח, ב): "גדול ה' ומהלל מאד" - כלומר: אימתי גדול ה', כשהוא מהלל מאד - מיסטרך דמותא, שהוא בחינת עבדים וכו' - כשהוא מהלל מהם, אזי הוא גדול, כי הוא עקר גדלותו. ואימתי הוא מהלל מהם: "בעיר אלקיניו הר קדשו" (שם) - דהינו: כשבחינת הר, נעשה עיר אלקיניו, שהוא ישוב בני אדם, בחינת בית, שהוא משג יותר מהר וישדה - דהינו: כשמעלין את בחינת התפלה, מבחינת הר, לבחינת עיר וביית' - שאז יש גם לעבדים השגה כנ"ל - אז דיקא "גדול ה'" - כי זה עקר גדלותו יתברך, כשגם הרחוקים יודעים ממנו יתברך כנ"ל.

ח. ח"א מט, ב-ד - עקר התפלה תלוי בלב, שישיים כל לבו עליה, דהינו: שיקשר מחשבתו היטב לדבורי

התפלה. ועל ידי זה נתגלה ונתגדל מלכותו יתברך, ונפול מלכות הרשעה. ואז יש עליה לבייתא עלאה ובייתא תתאה - "שנשבע הקדוש ברוך הוא (תענית ה): שלא יכנס בירושלים שלמעלה", שהיא בחינת "בינה לבא" (תקוני זוהר יז. פתח אליהו) - "עד שיבנה ירושלים שלמטה", בחינת תפלה, בחינת מלכות.

"ויקרא את שם המקום ההוא בית אל,

ואולם לזו שם העיר לראשנה" (בראשית כח, יט)

ט. ח"ב פה - אגוזים הנקראים לוזים, רומזים לבחינת לאה, שהיא בערף, שהיא נקבא ראשונה (ספר הלכות להאריז"ל, כאן בפרשתו). ואחר כך נכנסין לבית המקדש, שהוא בחינת: "יעקב קראו בית אל" (פסחים פח, א). וזהו שפרש רש"י (שופטים א, כד): "שדרך לזו נכנסין לבית אל". - וזהו (ישעיה מ, א): "נחמו נחמו". שתי פעמים נחמו ו' גימטריא קדק"ד, שהוא בחינת ערף - שעל ידי נכנסין לבית אל.

וזהו שלשה שבועות שהם עשרים ואחד יום שביין המצרים, וכנגדו באילן לזו. בשביל זה נוהגין לאכל ביצה בפעדה המפסקת בתשעה באב - כי הביצה נגמרת בעשרים ואחד יום, כמאמר חז"ל (בכורות ח, וענין שם בתוספות): "תרנגלת מולדת לעשרים ואחד יום וכו', וכנגדו באילן לזו".

וזהו העצם לזו שיש בערף אדם, שישאר אחר כליון הגוף, וממנו יתחדש בנין הגוף בשעת תחית המתים. וזהו עקר נחמותינו, בחינת "נחמו נחמו" כנ"ל, כי על הגוף נאמר (רות ג, יג): "שכבי עד הבקר", שהוא עת התחיה. והנה בבקר והנה היא לאה" (בראשית כט, כה), הינו עצם לזו הנ"ל - שעל ידי נתבנה הגוף.

ובשביל שכל פונתו של יעקב היה בשביל רחל - נאמר בבני רחל, דהינו יוסף: "ולקדקד גזיר אחיו" (בראשית מט, כו), ובבנימין פתיב: "ובין כתפיו שכן" (דברים לג, יב). רמז: שעל ידי בחינת לאה שהיא ראשונה, יכול לבוא לבחינת רחל. קדקד' וכתפיו זה בחינת לזו הנ"ל. ערף גימטריא ש"ג, ראשי תיבות: "שבת נחמו" - רמז להנ"ל.

"וידר יעקב נדר וגו'. והאבן הזאת אשר שמתי מצבה"

(בראשית כח, כ"ב)

י. ח"א נו, א-ב-ג - להקים אמונה הנפולה, היא על ידי בחינת יעקב - הינו: על ידי נדר, שידר איזהו נדר, ויקים מיד. ועל ידי זה ישוב לאמונת חכמים וכו'. ויעקב הוא בחינת נדר, שהוא ראש לכל

הַנּוֹדְרִים, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (בְּרֵאשִׁית כח, ט): **"וַיִּדַר יַעֲקֹב נִדְרִי"**.

וּכְשֶׁנִּתְקַן הַיָּדִים הַנ"ל עַל־יְדֵי נִדְרָה, עַל־יְדֵי־זָה מִתְנוּצָצִים בּוֹ 'אוֹרוֹת הָאֲבוֹת' - כִּי 'נִדְרָה זֶה בְּחֵינַת 'אוֹר יַעֲקֹב', וַיָּדִים' הֵם 'אֲבֵרָהּם וַיִּצְחָק, שֶׁהֵם 'יָמִין וְשְׂמאל'.

וְזֶהוּ: סוֹפֵי־תְבוּת שֶׁל שְׁמוֹת הָאֲבוֹת: 'בִּק"ם' - כִּי סוֹפֵי־תְבוּת שֶׁל "אֲבֵרָהּם יִצְחָק יַעֲקֹב", הֵם אוֹתוֹת 'בִּק"ם', נוֹטְרִיקוֹן (תְּהִלִּים פט, כא): **"בִּשְׁמֹן קִדְשֵׁי מִשְׁחֵתוֹ"**, שֶׁהִיא רִמְזוֹ בְּחֵינַת 'נִדְרָה' - כִּי כֵן פָּתִיב **בְּנִדְרֵי יַעֲקֹב** (בְּרֵאשִׁית שם, כב): **"וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר וְכוּ', וְכָתִיב (שם לז, יד): "וַיִּצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן" - הֵינּוּ: עַל־יְדֵי הַנִּדְרָה, מִתְנוּצָצִים עַל הָאָדָם 'אוֹר הָאֲבוֹת'.**

"וַנִּתֵּן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לִלְבָּשׁ" (בְּרֵאשִׁית כח, כ)

יא. ח"א נט, ד-ה - לְתַקֵּן כָּל הַעֲבֵרוֹת בְּפִרְטוּיָהּ, הֵם רַבִּים מְאֹד וְכַבֵּד עַל הָאָדָם. בְּכֵן צָרִיךְ לְתַקֵּן כָּל־לִיּוֹת הַגְּיָדִים, תַּקוּן הַבְּרִית. וְעַל־יְדֵי־זָה נִתְתַקֵּן מִמִּילָא כָּל הַלְּאוּיִן שֶׁעָבַר, וְנִמְשָׁךְ לָהֶם 'לְבַנְיָנִית', וּמִלְפִּין עוֹנֹנוֹתֶיהֶן שֶׁל שֶׁס"ה לְאוּיִן, וּמִשְׁפִּיעַ לְבַנְיָנִית בְּשֶׁס"ה גִּידִין, בְּבְחֵינַת (קִהְלֵת ט, ח): **"בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים"** [וְעַד בְּפָנִים עֵינֵי תַקוּן הַבְּגָדִים הַתְּלוּי בְּזָה].

וּבְזָה תְלוּי פִּרְנֶסֶה בְּלִי טְרַח, עַל־יְדֵי תַקוּן הַכָּלְלִי, שֶׁהוּא 'תַקוּן הַבְּרִית' וְכוּ'. - וְזֶה שֶׁבִקְשׁ יַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית כח, ט): **"וַנִּתֵּן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לִלְבָּשׁ"** - כִּי זֶה תְלוּי בְּזָה, כִּי 'פִּרְנֶסֶה' תְלוּי בְּבְחֵינַת 'בְּגָדִים לְבָנִים'. - וְזֶה (יִשְׁעִיָה כג, יח): **"לֶאֱכֹל לְשִׁבְעָה וְלִמְכַסֵּה עֵתִיק"**.

וַיַּעֲקֹב שֶׁהִמְשִׁיךְ לְבַנְיָנִית, בְּבְחֵינַת (בְּרֵאשִׁית ל, לז): **"מִחֲשֵׁה הַלְּבוֹן"**, עַל־יְדֵי תַקוּן הַכָּלְלִי, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (שם מט, ג): **"רֵאשִׁית אוֹנִי"** - נֶאמַר בּוֹ (שם כז, כז): **"יֵשֵׁב אֶהְלִים"** - הֵינּוּ: בְּחֵינַת 'שְׁמַיִם', כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (יִשְׁעִיָה מ, כב): **"וַיִּמְתַּחֵם כֹּאֵהֶל לְשִׁבְתָּהּ"**, הֵינּוּ: בְּחֵינַת (מִשְׁלִי ל, יט): **"דָּרָךְ הַנְּשֹׂר בְּשְׁמַיִם"**, בְּחֵינַת "זֶהַר הַרְקִיעַ" (דְּנִיאל יב, ג), בְּחֵינַת (יוֹמָא סח:): **"לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית, שֶׁמִּלְפִּין עוֹנֹנוֹתֶיהֶן וְהַדְמִים שֶׁל שֶׁס"ה גִּידִין, בְּבְחֵינַת (יִשְׁעִיָה א, יח): "אִם יֵאָדִימוּ כִתּוּלַע כִּצְמוֹר יִהְיוּ"**.

"וַיִּשְׂא יַעֲקֹב רִגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית כט, א) - **"לְבוֹ נִשְׂא אֶת רִגְלָיו"** (רש"י; בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, ח)

יב. ח"א י, ה-ו - דְּקוּדִין וְהִמְחָא־תִּפְף, נִמְשָׁכִין מִבְּחֵינַת הַרוּחַ שֶׁבְּלִב, כְּנֶרְאָה בְּחוּשׁ, כִּי עַל־יְדֵי 'שְׁמַחַת הַלֵּב' הוּא מְרַקֵּד וּמִפְּהַ כֶּף אֶל כֶּף, וְכִמְנוּבָא בְּתַקוּנִים (תַקוּנֵי־זֶהַר נג): **"וְהָאִי רוּחָא נִשְׁבַּ בְּשִׁית פְּרָקִין דְּדְרוּעָא וּבְשִׁית פְּרָקִין דְּשׁוּקִין"** - וְהִיא בְּחֵינַת 'הִמְחָא־תִּפְף' וּבְחֵינַת דְּקוּדִין.

וְזֶהוּ בְּחֵינַת: **"לְבוֹ נִשְׂא אֶת רִגְלָיו"** (רש"י בְּרֵאשִׁית כט, א; בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, ח) - **עַל־יְדֵי הַצְּדִיק, שֶׁהוּא בְּחֵינַת 'רוּחַ', כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (בְּפִדְרָ כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", נִכְנַע 'רוּחַ גְּבוּהָ, וְנִתְפַטֵּל הַצְּאוּהָ, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (תְּהִלִּים לו, יב): "אֵל תְּבוֹאֲנִי רַגְלֵ גְּאוּהָ, וְנִתְפַטֵּל הַעֲבוּדַת־אֱלִילִים, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (בְּרֵאשִׁית יח, ד): "וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם", זֶה עֲבוּדַת אֱלִילִים"** (רש"י שם).

וּכְשֶׁנִּתְעַלָּה הַרְגְּלָיו עַל־יְדֵי הַרְקוּדִין, בְּחֵינַת: **"נִשְׂא לְבוֹ אֶת רִגְלָיו"**, וְנִתְפַטֵּל הַצְּאוּהָ, הֵינּוּ הַעֲבוּדָה־הַזְּרָה' - עַל־יְדֵי־זָה נִמְתַקֵּן הַדִּינִים וְכוּ'.

[בִּימֵי־מוֹהַרְנ"ת (ח"ב טט): וְהֵנָּה בְּשָׁנֵי יָמִים־טוֹבִים הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁל פֶּסַח, זָכַנִי הַשֶּׁם־יִתְבַרֵּךְ לְשִׁמְחָה גְדוֹלָה מְאֹד בְּרַקוּדִין וּמְחֻלוֹת, שִׁמְחָה גְדוֹלָה מְאֹד וְכוּ'. וְתַהֲלָה לְכָל שְׁמֻחָתוֹ הַרְבֵּה בְּעֻזַּת־הַשֶּׁם־יִתְבַרֵּךְ בְּיָמִים אֵלֶּה, וְרַבִּי מְנַדִּיל שֶׁהִיא עִמִּי כָּל הַדָּרָךְ, שְׂמֻחַ הַרְבֵּה מְאֹד, וְרַקֵּד הַרְבֵּה מְאֹד, עַד אֲשֶׁר תִּמְהוּ כָּל הַרוּאִים מֵהֵיכָן הוּא וְרַקֵּד הַרְבֵּה כָּל־כֶּף שֶׁלֹּא כְּדָרָךְ הַטָּבַע. וְהֵם לֹא יָדְעוּ מִ"הוּא רוּחָא דְנִשְׁבַּ בְּשִׁית פְּרָקִין" וְכוּ', שִׁמְשֵׁם נִמְשָׁכִין 'הִמְחָא־תִּפְף אֶל כֶּף וְרַקוּדִין', כְּמִבְּאֵר בְּהַתוֹרָה זְאֵלָה הַמְשַׁפְּטִים' סִימָן י']

יג. ח"א לב - "אִדְ־נִי שִׁפְתֵי תִפְתַּח" (תְּהִלִּים נא, יז). וְהוּא בְּחֵינַת דְּקוּדִין שֶׁל חֲתָנָה, כִּי **"כָּל זְמַן שֶׁלֹּא נִתּוּנָה לְזוּוג, הִיא אֶתְקַרִיאת 'נַעֲרָה בְּלֹא ה'"** (זֶהַר בא לח:), גִּימְטְרִיא ש"ך דִּינִים. וְכֵן אֶתְתַקַּנַת לְזוּוג, אֶתְקַרִיאת 'נַעֲרָה' בְּה"א, שֶׁנִּמְתַקֵּן הַדִּינִין עַל־יְדֵי ה' אֶלְפִי"ן שֶׁל אִי־הִיָּה שֶׁבְּבִינָה, כְּמוֹבָא בְּפִרְיֵי־עֵץ־חַיִּים (שַׁעַר עֲמִידָה פ"א). נִמְצָא: הַפְּלָה' עַדִּין בְּבְחֵינַת 'נַעֲרָה', בְּבְחֵינַת ש"ך דִּינִים, וְצָרִיךְ לְהִמְתִּיקָה וּלְתַקְנָה.

וְזֶה נַעֲשֵׂה עַל־יְדֵי דְקוּדִין' - כִּי הַרְגְּלָיו' הֵם בְּבְחֵינַת נִצַּח וְהוֹד (תַקוּנֵי־זֶהַר יז. פֶּתַח אֱלִיָּהוּ). וְהֵם נִתְנַשְׂאִים עַל־יְדֵי הַלֵּב, הֵינּוּ: עַל־יְדֵי 'שְׁמַחַת הַלֵּב, כְּנֶרְאָה בְּחוּשׁ: שְׁעַל־יְדֵי 'שְׁמַחַת הַלֵּב' מְרַקֵּדִין, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב גַּפִּי יַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית כט, א): **"וַיִּשְׂא יַעֲקֹב אֶת רִגְלָיו"**, וּפְרַשׁ רש"י: **"לְבוֹ נִשְׂא אֶת רִגְלָיו"** (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, ח). וְלֵב' הוּא 'בִּינָה', כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (תַקוּנֵי־זֶהַר שם): **"בִּינָה לְבָא, וּבָהּ הַלֵּב מְבִיךְ"**.

עַל־כֵּן צָרִיךְ לְכוּן בְּרַקוּדִים: לְהִמְשִׁיךְ הַאֶלְפִי"ן שֶׁבְּלֵב, עַל־יְדֵי הַרְגְּלָיו' - לְהַפְּלָה', שֶׁהִיא בְּחֵינַת חֲמֵשׁ פְּעָמִים דִּי"ן, גִּימְטְרִיא ש"ך, גִּימְטְרִיא נַעֲרָה'.

וְעַל־יְדֵי 'אוֹר הַלֵּב' שֶׁנִּמְשָׁךְ לָהּ - נַעֲשִׂית 'נַעֲרָה' בְּה"א, וְנַעֲשִׂית ה' פְּעָמִים "אִדְ־נִי" .

וְזֶה בְּחֵינַת: **"אִדְ־נִי שִׁפְתֵי תִפְתַּח"** - שְׁעַל־יְדֵי הַשִּׁפְתִּים' שֶׁהֵם 'נִצַּח וְהוֹד' - נִפְתַּח וְנִמְתַקֵּן הַפְּלָה' בְּבְחֵינַת 'זוּוג', וְנַעֲשִׂית בְּחֵינַת אִדְ־נִי, שֶׁהִיא 'נַעֲרָה', שֶׁהִיא רְאוּיָה לְזוּוג.

וְזֶה דְאִיתָא בַּמִּדְרָשׁ (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע. יט): **"כְּשֶׁנִּשְׂא יַעֲקֹב אֶת לְאֵה, בְּשָׂעָה שֶׁהָיוּ מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין: 'הִיא לֵיא' - לְרַמּוֹ לְיַעֲקֹב: 'הָא לְאֵה'. הֵינּוּ: כִּי 'לְאֵה' הִיא 'עֲלָמָא דְאֲתַכְפִּיא' (זֶהר וַיֵּצֵא קַנְד), שֶׁהוּא בְּחֵינַת 'לֵב', כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (תַּהֲלִים קִט, א): 'בְּלָבִי צַפְנָתִי אֲמַרְתָּךְ', וּמִשָּׁם הַמְתוֹק שֶׁל הַדֵּינָיִם, כְּשֶׁמִּמְשִׁיכִין ה"א מֵהֶלֶב.**

וְזֶה: **"הָא לְאֵה" - שְׁצַרְיָךְ לְהַמְשִׁיךְ מִ'לְאֵה', הָאֵלֶפֶי"ן - פְּדִי לְהַמְתִּיק וּלְתַקֵּן אֶת ה'פֶּלֶה'. גַּם הָיוּ אוֹמְרִים: "שֶׁהִפְלָה שְׁמָה לְאֵה" - שְׁעַל־יְדֵי בְּחֵינַת עֲצֻמָּה נִמְתַּקְתָּ.**

"וַיִּשַׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיֵּשֶׂא אֶת קִלּוֹ וַיִּבְדֵּךְ. וַיַּגֵּד יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי אָחִי אַבְיָה הוּא וְכִי בֶן רַבְקָה הוּא וְתַרְצֵךְ וַתַּגֵּד לְאֲבִיָּה. וַיְהִי כִשְׁמַע לָבָן אֶת שְׁמַע יַעֲקֹב בֶּן אֶחָתוֹ וַיִּרְצֵךְ לְקַרְאָתוֹ וַיַּחֲבֹק לוֹ וַיִּנָּשֶׂק לוֹ וַיְבִיאָהוּ אֶל בֵּיתוֹ וַיִּסְפַּר לָלָבָן אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וַיֹּאמֶר לוֹ לָבָן אַךְ עֲצָמִי וּבִשְׂרִי אֶתָּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ הַדָּשׁ יָמִים. וַיֹּאמֶר לָבָן לְיַעֲקֹב הֲכִי אָחִי אֶתָּה"
(בְּרֵאשִׁית כט, יא-יב; יג-יד-טו)

יד. ח"א יב, א-ב-ג - יש בְּחֵינַת 'יעקב' ו'לָבָן'. א) **'יעקב', הוּא הַצַּדִּיק הַמְחַדֵּשׁ הַחַדוּשִׁין דְּאוּרֵיתָא, וְלוֹמֵד תּוֹרָתוֹ לְשִׁמְהָ, וְטוֹבוֹ גָּנוֹז וְשִׁמּוֹר וְצַפּוֹן לְעֵתִיד, כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ רַז"ל (עֲרוּבִין כב): "לְמַחֵר לְקַבֵּל שְׂכָרָם". וְעַל־שֵׁם שֶׁשְׂכָרוֹ לְבַסּוּף, עַל־שֵׁם־זֶה נִקְרָא 'יעקב', לְשׁוֹן 'עַקֵּב וְסוּף', שְׂכָרוֹ לְבַסּוּף. ב) ו'לָבָן', הוּא תַלְמִיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי, שֶׁתּוֹרָתוֹ לְהַתִּיהָר וּלְקַנְטֵר. ו'תַלְמִיד־חֶכֶם כְּזֶה, נִבְלָה טוֹבָה הֵימְנוֹ" (וַיִּקְרָא רַבָּה א, טו).**

וְזֶה יְדוּעַ (סוּטָה כב. שַׁבַּת קִיד): **"שְׂאִינוּ נִקְרָא תַלְמִיד־חֶכֶם, אֲלָא עַל־יְדֵי תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ". כִּי זֶה שִׁיּוּדַע לְלַמֵּד 'חֲמִשׁ', אֵינוֹ נִקְרָא תַלְמִיד־חֶכֶם, אֲלָא זֶה שֶׁהוּא בְּקִי בַּנְמֻרָא וּפּוֹסְקִים.**

וּכְשֶׁלוֹמֵד בְּלֹא 'דַּעַת', נִקְרָא 'לָבָן', עַל־שֵׁם 'עַרְמִימִיּוֹת' שֶׁנִּכְנַס בּוֹ, וְשׁוֹנָא וְרוֹדֵף אֶת הַצַּדִּיקִים, 'צַדִּיק עֲלִיוֹן' וְצַדִּיק תַּחְתּוֹן, כִּי "שְׂכִינְתָא בֵּין תַּרְיַן צַדִּיקָא יִתְבָּא" (זֶהר וַיֵּצֵא קַנְד: וַיְחִי רַמָּה). הַצַּדִּיק שֶׁחַדֵּשׁ זֹאת הַתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ, זֶה 'צַדִּיק עֲלִיוֹן'. וְצַדִּיק תַּחְתּוֹן, זֶה שְׁלוֹמֵד הַחַדוּשִׁין. וְתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ, הֵינּוּ 'שְׂכִינְתָא', כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (תַּקוּנֵי־זֶהר יז. פֶּתַח אֲלִיָּהוּ): **"מַלְכוּת, פֶּה - וְתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ קָרִינֵן לָהּ".**

וּכְשֶׁה'שְׂכִינָה' הַנִּקְרָא תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ, בָּאָה בְּתוֹךְ תַלְמִיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי - זֶה נִקְרָא 'צְלוּת הַשְׂכִינָה' - וְאִזּוּ יֵשׁ לוֹ פֶה לְדַבֵּר עַל צַדִּיק עֵתָק וְכוּ'.
וּכְשֶׁהָאָדָם לוֹמֵד בַּקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה, אֵיזָה דִין וּפְסָק, שֶׁחַדֵּשׁ אֵיזָה תְנָא אוֹ צַדִּיק אַחֵר - עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה

בְּחֵינַת 'נְשִׁיקִין' בֵּין הַצַּדִּיק הָעֲלִיוֹן וְצַדִּיק הַתַּחְתּוֹן. זֶה בְּחֵינַת 'הַתְּדַבְּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא', שֶׁמְדַבְּקִין 'רוּחַ הַצַּדִּיק הָעֲלִיוֹן' שֶׁחַדֵּשׁ זֶה הַחַדוּשׁ, עִם 'רוּחַ הַדְּבָר' הַלּוֹמֵד עִכְשָׁו זֶה הַחַדוּשׁ.

נִמְצָא: כְּשֶׁלוֹמֵדִין אֵיזָה הֶלְכָה שֶׁחַדֵּשׁוּ הַתְנָאִים, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְדַבְּק רוח הַתְנָא עִם רוח הַלּוֹמֵד, וְדוֹמָה כְּאִלוֹ נוֹשֵׁק אֶת־עֲצָמוֹ עִם הַתְנָא.

אָבֵל תַלְמִיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי, כְּשֶׁלוֹמֵד גְּמָרָא אוֹ פְּסָקִידִין - הַתְנָא אֵינוֹ יָכוֹל לְסַבֵּל רוּחוֹ - כִּי מִי יָכוֹל לְסַבֵּל לְנִשְׁק עֲצָמוֹ עִם נִבְלָה, כְּלִישְׁכּוֹן שֶׁ"נִבְלָה טוֹבָה הֵימְנוֹ".

וְאִפְלוֹ צַדִּיקִים שֶׁכִּבֵּר הִלְכוּ לְעוֹלָמָם - כְּשֶׁאָנוּ לוֹמְדִין תּוֹרוֹתֵיהֶם, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְדַבְּק רוּחָם בְּרוּחָנוּ, כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ תַנ"ךְ (יְבֻמוֹת ז): **"שִׁפְתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת בַּקֶּבֶר" - וְזֶה עַל־יְדֵי בְּחֵינַת 'נְשִׁיקָה'.**

וְזֶה בְּחֵינַת (בְּרֵאשִׁית כט, יא-יב; יג-יד-טו): **"וַיִּשַׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיֵּשֶׂא אֶת קִלּוֹ וַיִּבְדֵּךְ. וַיַּגֵּד יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי אָחִי אַבְיָה הוּא וְכִי בֶן רַבְקָה הוּא וְתַרְצֵךְ וַתַּגֵּד לְאֲבִיָּה. וַיְהִי כִשְׁמַע לָבָן אֶת שְׁמַע יַעֲקֹב בֶּן אֶחָתוֹ וַיִּרְצֵךְ לְקַרְאָתוֹ וַיַּחֲבֹק לוֹ וַיִּנָּשֶׂק לוֹ וַיְבִיאָהוּ אֶל בֵּיתוֹ וַיִּסְפַּר לָלָבָן אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וַיֹּאמֶר לוֹ לָבָן אַךְ עֲצָמִי וּבִשְׂרִי אֶתָּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ הַדָּשׁ יָמִים. וַיֹּאמֶר לָבָן לְיַעֲקֹב הֲכִי אָחִי אֶתָּה".**

"וַיִּשַׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל, וַיֵּשֶׂא קִלּוֹ וַיִּבְדֵּךְ", פֶּרֶשׁ רַש"י: "שְׂצַפָּה בְּרוּח־הַקִּדְשׁ שְׂאִינָה נִכְנַסַת עִמּוֹ לְקַבּוּרָה. 'רַחֵל' - בְּחֵינַת תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ, שֶׁהִיא "כְּרַחֵל לַפְנֵי גּוֹזְזִיָּה" (ישַׁעְיָה נג, ז), שֶׁהִפְלָ גּוֹזְזִין וּפּוֹסְקִין מִמֶּנָּה 'הִלְכוּת', וְהֵם נַעֲשִׂים 'לְבוּשִׁין', כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (מְשִׁלִּי כז, כו): "כְּבָשִׂים לְלְבוּשֶׁךְ", כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (ישַׁעְיָה ג, ו): "שְׂמָלָה לְכָה קָצִין תַּהַיְיָ לָנוּ".

וְזֶה בְּחֵינַת: **"וַיִּשַׁק יַעֲקֹב" - הוּא ה'תְנָא'. "לְרַחֵל" - הִיא ה'תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ' שֶׁנִּשְׁק וְדַבֵּק אֶת 'רוּחוֹ' בְּרוּח־הַקִּדְשׁ שְׁבַע־לִפְנֵיהָ. "וַיִּבְדֵּךְ" - שְׂצַפָּה בְּרוּח־הַקִּדְשׁ שֶׁלוֹ, שֶׁהוּצִיא מִפִּיּוֹ וְהִכְנִיס בְּתוֹךְ ה'תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ, וְרָאָה: שְׁבַגְלוֹת הַזֶּה עַל־פִּי הַרְבֵּי ה'לּוֹמְדִים' אֵינָם הַגּוֹנִים.**

נִמְצָא: שְׁעַל־יְדֵי לְמוֹדָם שִׁילְמוּדוֹ - לֹא תִכְנַס רוח־הַקִּדְשׁ שֶׁל רַחֵל, שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ - לְקַבּוּרָה. - שְׂאִין שִׁפְתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בַּקֶּבֶר' עַל־יְדֵי לְמוֹדוֹ שֶׁל רַשַׁע, וְעַל־יְדֵי־זֶה: **"וַיִּבְדֵּךְ עַל גְּלוֹתוֹ". - וְעוֹד: שֶׁלְפַעְמַיִם ה'לּוֹמֵדִין אֹמְרֵי אֵיזָה חַדוּשׁ בְּשֵׁם עֲצָמוֹ, וְלֹא בְּשֵׁם ה'תְנָא'. נִמְצָא: שְׁעַל־יְדֵי־זֶה אֵינוֹ נִכְנַס עִם הַתְנָא לְקַבּוּרָה, כִּי אֵין אֹמֵר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ.**

וְאִם יִקְשֶׁה לְךָ: הֲלֹא תִכְףּ בְּשִׁלּוּמֵי הַלְמָדוֹן, הַחֲדוּשׁ שֶׁל הַצְּדִיק, הִיָּה לוֹ לְחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה, וְאִיךָ מִנִּיחַ הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל־פִּיהָ אֶת הַלְמָדוֹן לִילְךָ בְּרִשְׁעָתוֹ.

תְּשׁוּבָה עַל זֶה: **"וַיַּגִּד יַעֲקֹב לְרַחֵל, כִּי אָחִי אַבְיָה הוּא, וְכִי בְּיָרְבֵקָה הוּא"** - פְּרוּשׁ: בְּשַׁעַה שֶׁהֲגִיד הַצְּדִיק הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל־פִּיהָ - הֲגִיד אוֹתָהּ בְּבַחֲיִנּוֹת (הוֹשַׁע י"ג, ט): **"צְדִיקִים יִלְכוּ בָּם, וּפְשָׁעִים יִבְשְׁלוּ בָּם"**.

וְזֶה: **"כִּי אָחִי אַבְיָה הוּא"** - **"בְּרַמְאוֹת"** (רש"י; בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע"ג), בְּבַחֲיִנּוֹת: **"וּפְשָׁעִים יִבְשְׁלוּ בָּם"**. **"וְכִי בְּיָרְבֵקָה הוּא"** - **"הַפְּשָׁרָה"** (שם), בְּבַחֲיִנּוֹת: **"צְדִיקִים יִלְכוּ בָּם"**.

וְלֹא עוֹד: **"וַתִּרְצֵן וַתַּגִּד לְאַבְיָה"** - הִינּוּ זֹאת הַבַּחֲיִנָּה שֶׁל **"וּפְשָׁעִים יִבְשְׁלוּ בָּם"**, בָּא לוֹ בְּנִקְל יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ חֲז"ל (סוֹטָה כ"א: עַל מִשְׁלֵי ח, יב): **"אֲנִי חֲכָמָה שְׁכַנְתִּי עִרְמָה"** - **"כִּי כְּשֶׁאָדָם לֹמֵד תּוֹרָה, נִכְנָס בּוֹ עִרְמִימִיּוֹת"**.

וְזֶה: **"וַתִּרְצֵן"** - פְּאָדָם שֶׁרָץ בְּמַהִירוֹת וּבְנִקְל. **"וַתַּגִּד לְאַבְיָה"** - שֶׁהַתּוֹרָה הִיא מַגִּדַת לְהַלְמָדוֹן עִרְמִימִיּוֹת. - וְזֶהוּ: **"וַתִּרְצֵן וַתַּגִּד לְאַבְיָה"** - שֶׁהָעִרְמִימִיּוֹת בָּא בְּנִקְל וּבְמַהִירוֹת יוֹתֵר לְאָדָם. כִּי הַקְּדוּשָׁה צְרִיף סִיוַע מְלַעֲלֵא, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ (שַׁבָּת קד. עַבְדוֹהַזֶּה נה): **"הִבֵּא לְטָהַר מִסִּיעִין לוֹ"**. אָבֵל הָעִרְמִימִיּוֹת, פּוֹתַחֲחִין - **"יֵשׁ לוֹ פְּתָחִים הַרְבֵּה"** (שם), וּבָא לוֹ בְּנִקְל.

וְאִם יִקְשֶׁה לְךָ: אִם הִתְנַא הִיָּה צְדִיק גְּמוּר - אִיךָ בָּא זֶה הַדְּבָר, שֶׁאֲמָר תּוֹרָתוֹ שֶׁיְכוּל לְסַבֵּל שְׁנֵי מִשְׁמַעוֹת: מִשְׁמַעוֹת טוֹב, דְּהִינּוּ: **"צְדִיקִים יִלְכוּ בָּם"**, וּמִשְׁמַעוֹת לְהַפּוֹךְ, דְּהִינּוּ: **"וּפְשָׁעִים יִבְשְׁלוּ בָּם"**.

אָבֵל דַּע: שֶׁהַתְּנַא הִיָּה צְדִיק גְּמוּר, וְתוֹרָתוֹ זָכָה מִבְּלֵי פְסָלָת, וּמָה שֶׁנִּרְאָה בָּהּ מִשְׁמַעוֹת עִרְמוּמִיּוֹת, זֶה: כִּי כָּל הָעוֹלָם מִקְבָּלִים פְּרִנְסָתָם מִשְׁמַאֲלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי ג, טז): **"מִשְׁמַאֲלָה עֲשֶׂר וְכָבוֹד"**. בְּשִׁבִיל זֶה נִפְל הַתְּנַא בְּשַׁעַת אֲמִירַת תּוֹרָתוֹ, לְאִיזָה שֶׁגִּיָּאָה דְקָה פְחוּט־הַשַּׁעֲרָה, לְבַחֲיִנַת 'שְׁמַאֲלָה' - כְּדִי שֶׁעַל־יַדֵּיזוֹ, יִקְבַּל שֶׁפַע וּפְרִנְסָתוֹ לְעוֹלָם, וּלְהַמְשִׁיךְ לָהֶם עֲשֶׂר וְכָבוֹד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: **"מִשְׁמַאֲלָה עֲשֶׂר וְכָבוֹד"**.

אָבֵל מִצַּד הַתְּנַא, אִין נִפְתַּל וְעַקְשׁ. וְעַל־זֶה צְרִיף הַלְמָדוֹן לִידַע קֹדֶם לְמוֹדוֹ: **"שֶׁבְּשַׁעַה שִׁיּוֹשֵׁב לְלִמּוֹד, הַצְּדִיק שֶׁבְּגוּי־עֵדוֹן צִיַּת לְקַלָּה"** (שִׁיר־הַשִּׁירִים ח, יג; זֶהר לְךָ לְךָ צ"ב).

וְזֶה: **"וַיְהִי כִשְׁמַע לִבָּן אֶת שְׁמַע יַעֲקֹב בֶּן אַחֲתוֹ"** - הִינּוּ: כִּשְׁהַלְמָדוֹן יוֹדַע 'שְׁמַע יַעֲקֹב' - שֶׁיַּעֲקֹב בֶּן אַחֲתוֹ, בַּחֲיִנַת 'בְּשִׁירוֹת', שֶׁלְמָד וְאָמַר זֹאת הַתּוֹרָה בְּכַשְׁרוֹת לְשִׁמּוֹה, וַיַּעֲקֹב, הִינּוּ הַתְּנַא, צִיַּת לְקַלָּה.

"וַיִּרְץ לְקַרְאָתוֹ, וּמַחֲבֵק וּמְנַשֵּׁק לוֹ" - הִינּוּ: שֶׁעַל־יָדֵי לְמוֹדוֹ, מִתְדַבֵּק רוּחַ הַתְּנַא בְּרוּחוֹ, זֶה בַּחֲיִנַת 'נְשִׁיקוֹן'. **"וַיִּבְיֵאֵהוּ אֶל בֵּיתוֹ"**, שְׁמַבִּיא אֶת ר'וּחַ הַתְּנַא, לְתוֹךְ הַתּוֹרָה שֶׁלּוֹמֵד עִכְשָׁו, כִּי שָׁם בֵּיתוֹ. **"וַיִּסְפֹּר לְלִבָּן"** - לְשׁוֹן 'סְפִיר וְאוֹר', שֶׁר'וּחַ הַתְּנַא מְאִיר לְהַלְמָדוֹן וּמְבַאֵר לוֹ **"אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה"** - פֶּרֶשׁ רִש"י: **"שֶׁלֹּא בָּא אֶלָּא מִתּוֹךְ אָנָּס אָחִיו, שֶׁנִּטַּל מִמֶּנּוּ מְמוֹנּוֹ"**.

פְּרוּשׁ: שֶׁרוּחַ הַתְּנַא מוֹדִיעַ לְהַלְמָדוֹן: שֶׁלֹּא בָּא הַתְּנַא לְבַחֲיִנָּה הַזֹּאת שֶׁיְסַבֵּל תּוֹרָתוֹ מִשְׁמַעוֹת עִרְמִימִיּוֹת, אֶלָּא מִתּוֹךְ **"אָנָּס אָחִיו שֶׁנִּטַּל מִמֶּנּוּ"**, כְּדִי: **"בְּשִׁמְאֲלָה עֲשֶׂר וְכָבוֹד"** - כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ לָהֶם שֶׁפַע גְּשִׁמִּיּוֹת.

כְּשִׁידַע הַלְמָדוֹן כְּלִזֶּה, יֹאמֵר לִבָּן: **"אֵךְ עֲצָמִי וּבִשְׂרֵי אֶתָּה"** - דְּהִינּוּ: שֶׁיִּתְקַשֵּׁר הַלְמָדוֹן עִם הַתְּנַא בְּהַתְקַשְׁרוֹת גְּדוֹל. - **"וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ הַדָּשׁ יָמִים"**, וַיִּתְיַשֵּׁב בְּדָבָר עִם ר'וּחַ הַתְּנַא: אִיךָ לְחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה, לְתַדַּשׁ יָמָיו שֶׁעֲבָרוּ בַּחֲשָׁף, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים קג, ה): **"תִּתְחַדַּשׁ כְּנֹשֶׁר נְעוּרֵיכִי"**.

אָבֵל תְּלַמִּיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי - אִינוּ רוֹאֶה כָּל אֵלֶּה, וְאִינוּ שׁוֹמַע **"שְׁמַע בֶּן־אַחֲתוֹ"**, **"וַיֹּאמֶר לוֹ אָחִי אֶתָּה"** - שֶׁלִּבָּן חוֹשֵׁב וְאוֹמֵר: שֶׁגַּם הַתְּנַא לֹא אָמַר תּוֹרָתוֹ אֶלָּא בְּעִרְמִימִיּוֹת, וְאִין בָּהּ שׁוֹם צַד בְּשִׁירוֹת, וְחוֹשֵׁב: **"שֶׁהוּא אָחִיו בְּרַמְאוֹת"**, שֶׁכָּל רַמְאוֹת חֲסִידוֹשְׁלוֹם, וְאִינוּ רוֹצֵה לְחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה, וְדוֹבֵר **"עַל צְדִיק עָתָק בְּגִיָּאוֹה וּבִזוּ"** (תְּהִלִּים לא, ט).

"וַיִּשַׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיִּשָּׂא אֶת קַלּוֹ וַיִּבְבֵּךְ" (בְּרֵאשִׁית כט, יא)
"לְפִי שֶׁבֵּא בְּיָדִים רִיקְנִיּוֹת, אָמַר: אֲלֵיכֶּזֶר עֲבַד אֲבִי אֲבֵא הִיוּ בְּיָדָיו נְזִמִּים וְצִמְדִּים וּמִגְדָּנוֹת, וְאֲנִי אִין בְּיָדִי כְלוּם. לְפִי שֶׁרָדַף אֲלֵיפִז בֶּן עֲשׂוֹ וְכוּ"
(רש"י; בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע"ג, יב)

טז. אַבְנֵי־הַ בְּרָזֶל (שִׁיחוֹת וְסִפּוּרִים מְרַבֵּי נַחֲמָן מְטוּלְטָשִׁין ז"ל טז); שִׁיחַ־שׁוֹפְרֵי־קֹדֶשׁ ח"א תשי - הַתְּאֹנָן אֶחָד לְפָנֵי מוֹהֲרַנ"ת ז"ל: **"שְׂאִין לוֹ לְתַן מִתְּנּוֹת לְאֶרֶסְתּוֹ!"** - וְנַחֲם אוֹתוֹ מוֹהֲרַנ"ת ז"ל: **"גַּם יַעֲקֹב אֲבִינוּ עָלִיּוֹ הַשְּׁלוֹם לֹא הִיָּה לוֹ לְתַן מִתְּנּוֹת לְכַלְתּוֹ, בְּעַת שֶׁבָּרַח מִפְּנֵי עֲשׂוֹ אָחִיו!"** - אָמַר לוֹ: **"מָה עֲנִין יַעֲקֹב אֲבִינוּ בְּשִׁבְלִי? שֶׁאֲצַלּוּ הִיָּה הַכֹּל רִזִּין עַלְאִין!"** - אָמַר לוֹ: **"גַּם עִכְשָׁיו יֵשׁ רִזִּין עַלְאִין"**.

"וַעֲיֵנִי לֵאמֹר רַפּוֹת, וְרַחֵל הִיָּתָה יַפְתָּ־תֹאֵר וַיַּפְתָּ־מְרָאָה" (בְּרֵאשִׁית כט, יז)

טז. ח"א רכז - מָה שֶׁהִרְשָׁעִים עַל־פִּירְבּ מְזֻמְרִים 'נְגוּנִים' שֶׁל 'לְלָה וְעַצְבוֹת' - כִּי הֵם בַּחֲיִנַת 'נִשְׁמַת עֶרֶב רַב', וְ"אָמַר דְּעֶרֶב־רַב, הִיא לִילִית" (זֶהר בְּרֵאשִׁית כז; תְּקוּנֵי־זֶהר נב, וְעוֹד) שֶׁהִיא מְיֻלְלָת תְּמִיד, וְעַל־כֵּן הֵם עוֹשִׂים 'נְגוּנִים' שֶׁל 'לְלָה'. וּמָה שֶׁדָּרַךְ בְּנֵי־אָדָם לְמִשְׁךְ אֶל

"ויעש משתה. ויהי בערב ויקח את לאה בתו וגו'. ויהי בבקר והנה היא לאה וגו'. ויבא גם אל רחל" (בראשית כט, כביכג-כד) - ענין רחל ולאה'

נגונים הללו - פי יניקתם מבחינת (בראשית כט, יז): **"ועיני לאה רבות", מבחינת 'קלקול הראות, בבחינת: "יהי מארת, חסר" (בראשית א, יד - הקדמת הזר א: יא. יב: זר בראשית יט: לג: ועוד), "דא לילית" (תקוני-זר פב).**

ועקר ה'נגון' הוא מבחינת 'שבת לוי' שהיו מנצחים בשיר, שהם מ'בני לאה, ואז פשנולד 'לוי' נאמר (בראשית כט, לד): **"הפעם ילדה אישי אלי" - פי על-ידי שנוולד 'לוי', "שהוא סטרא דנגונא" (זר שמות יט.) - על-ידי ירידה בחינת ה'המשכה, שילדה ומשד אליה.**

ועל-כן נגינה' שגשתלשל ויורד משם, מבחינת **"ועיני לאה רבות", יש לו כח למשד, בבחינת "הפעם ילדה".**

וכשמזמרים אלו הנגונים הנ"ל בשבת, על-ידי ירידה מעלין אותם - פי בשבת נשלם האור, בבחינת (ברכות מג:): **"פסיעה גפה נוטלת מאור עיניו וכו', ומהדרא לה בקדושה דבי שמשא".** נמצא: שבשבת האור בשלמות וכו'. ואזי מעלין ה'נגונים' הנ"ל שיניקתם מ'קלקול הראות' כנ"ל - על-ידי 'שבת', שהוא בחינת 'תקון הראות' בשלמות.

יז. ח"ב סז - **"רחל מבכה על בניה" (ירמיה לא, יד) - זה בחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עיניו" (זר משפטים צה.).** פי **"רחל היתה יפת-תאר ויפת מראה" (בראשית כט, יז).** - ועל-כן עקר ה'הולדה' של ה'צדיק', שהוא בחינת 'יוסף', שהיה 'יפת-תאר ויפת-מראה" (שם לט, ו), בחינת ה'פאר והיפי של העולם" - הוא מ'רחל'.

אבל עכשו בגלות אחר החרבן, היא בבחינת: **"רחל מבכה על בניה" - ועל-כן היא בחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עיניו" - פי "מאור עינים, נסתלקין על-ידי הבכי" (שבת קנא:).**

"ברחל בתך הקטנה" (בראשית כט, יח)

יח. שיחות הר"ן קז - "אסתר' בינונית היתה, לא ארבה ולא קצרה" (מגלה יג.) - הענין: שאמרו רז"ל (שם): "בשביל צניעות שהיתה ברחל, זכתה ויצאה ממנה שאול, ובשביל צניעות שהיתה בשאול, זכה ויצאה ממנו אסתר המלכה". וב'רחל' פתיב (בראשית כט, יח): **"רחל בתך הקטנה".** וב'שאול' נאמר (שמואל-א ט, ב): **"משכמו ומעלה גבה מכל העם".** ואסתר ממצע בין שאול ורחל, 'בינונית' היתה.

"ויהיו בעיניו פנים אחרים באהבתו אתה" (בראשית כט, כ)

יט. ח"ב עט - נמצא לעיל בפסוק (בראשית כח, יא): "ויולך שם פי בא השמש".

כ. ח"א נח, בסוף - בזאת התורה (ח"א כח) מרמז בה כל 'פונות פרשת תמיד' שאומרים בבקר (על-פי 'פרי-עץ חיים', שער 'עולם-העשיה' פ"ג). - ועל-כן צוה השם-יתברך ברחמיו להקריב: "עולת תמיד" (במדבר כח, ו) - להתגבר 'עול'ת תמיד' שבקדשה, שהוא בחינת "תולעת יעקב" (ישעיה מא, יד), על ה'תול'ע שבקלפה' וכו'. - ודע: פי כל 'קרפן עולה', היא בבחינת 'לאה' וכו', ולכן בא 'עולת תמיד' כנגדה, כדי למתק דיניה, כדי שלא ישלט וימשל ה'תולעת הטמא, ו'תול'ע' יחזר ל'עול'ת'. וזה שכתוב: **"עולת תמד", פי 'תמ"ד' בגימטריא ד' אלפין שלוקחת 'לאה' וכו'.**

עין-שם היטב, ותדקדק ותראה: שכל-זה מבאר בהתורה הנ"ל (ח"א כח) - כי מבאר שם: שה'מתנגדים' המחרפין יראי-השם, זה נמשך מה'אלפין הנפולים' - שאלו ה'אלפין בקדשה, הם בחינת 'לאה', ואצלם נעשה מזה בחינת (ישעיה ז, יג): **"המעט מפם הלאות אנשים, כי תלאו גם אלקים" - כאלו לואה הקדוש-ברוך הוא מלעזר" וכו'. פי מ'לאה', נעשה אצלם בחינת 'לואה' - פי הם יונקים מהדינים הקשים שב'לאה', שמשם אחיזת הקלפות הקשות, שהם בחינת 'עבודה-זרה'.**

וזה מה שמבאר בהתורה הנ"ל: שנופלים ב'כפירות', בחינת 'עבודה-זרה'. והתקון: **"אנכי תולעת ולא איש",** הינו בחינת 'תולע דקדשה', שמכניע 'תולע דקלפה' וכו' וכו'.

כא. ח"א לב - נמצא לעיל בפסוק (בראשית כט, א): "וישא יעקב רגליו".

כב. ח"א מח - "ל'פתח ח'טאת ר'ביץ" (בראשית ד, ז) ראשי-תבות רח"ל' למפרע בחזרת-אנפיו, בחינת 'ריב', שהיא 'ריב בגלותא, דמתגברין אמין דעלמא" (תקוני-זר מד:), 'ריב לשונות" (תהלים לא, כא).

כג. ח"ב פה - נמצא בפסוק לעיל (בראשית כח, יט): "ויקרא את שם המקום ההוא בית אל, ואולם לזו שם העיר לראשנה".

כד. ח"י מוהר"ן תקסג; לקוטי הלכות, בשר-בחלב ג, ו - שמעתי מרבנו ז"ל: שבימי אברהם אבינו, היתה ה'שכינה' נקראת בשם 'שרה'. ובימי 'יצחק', בשם 'רבקה'. ובימי 'יעקב', בשם 'רחל ולאה'. וכן מובא ב'זהר-הקדוש' מעין זה (וגרא קיב. בלק קפז. - מובא בספר 'שערי-אורה', שער ה).

ל'שון 'התחברות' (רש"י). [ועין עוד בלקוטי הלכות, תפלין ה, מג].

"ותהר ותלך בן ותאמר: אסף אלקים את חרפתי".
ותקרא את שמו יוסף" (בראשית ל, כגכד)

ל. ח"א י, ד - 'תקון המענות' הוא בחינת 'יוסף', על-
שם (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את חרפתי".

לא. ח"א יט, ג - השם 'יוסף' - על-שם 'שלמות
ל'שון-הקדש', שהוא 'תקון הברית', בבחינת (בראשית ל,
כג): "אסף אלקים את חרפתי" - כי בו תלוי 'כבוד',
כי אין בשת אלא במקום עריין, שהוא פגם הברית,
בחינת ערלה, בחינת (בראשית לז, יד) "כי חרפה היא לנו".

לב. ח"א לד, ח - וזהו פשוט 'יוסף הצדיק',
אמרה דחלי' (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את
חרפתי" - פי כשנתגלה הנקדה' ששם 'אהבה
הקדושה' - אזי נתבטל ה'חרפות', הינו: 'ערלת לב,
הינו: 'אהבות רעות'.

לג. ח"א נד, ו - 'ופרעה הלם" (בראשית מא, א), הינו:
ה'כח המדמה', שמחזיר תמיד לשרות על-פי שונה
הלכות' - שפשה'חדושים' הם על-ידי 'כח המדמה',
"אזי נבראין רקיעין דשוא" (תקדמת הזר ה.) ועל-ידי
בא רעב לעולם. - ואף שיש בהם גם-כן טוב, שהם
'דברייתורה', בחינת 'שבע' - הרע מתרבה וגובר על
הטוב, בבחינת (שם שם, כא): "ולא נודע פי באו אל קרבנה"
- שמתגבר חסו-שלום בחינת "שבע שני הרעב" (שם שם,
נד), על בחינת "שבע שני השבע" (שם שם, נג), שהוא
בחינת התגברות הרע על הטוב, עד שאין נכר הטוב מפני
הרע,

ותקינו: הוא 'יוסף' - בבחינת (בראשית ל, כג): "אסף
אלקים את חרפתי" - שהוא ממתיק את הרע, שהוא
בחינת הרעב, בבחינת (יחזקאל לו, ט): "אשר לא תקחו
עוד חרפת רעב בגוים".

לד. ח"א נה, ו - 'אסיפה' הנאמר ב'פרה אדומה'
(במדבר יט, ט - ואסף איש טהור את אפר הפרה) - זהו בחינת
'בטול הבזיונות של השונאים', בבחינת (בראשית ל, כג):
"אסף אלקים את חרפתי", זה בחינת: 'בטול קול
שלישי' (עין בפנים ענין שאר תקולות בבחינת 'שחיסה' ו'שפרה'),
שיש לאדם בזיונות וחרפות משונאים, בבחינת (תהלים
מד, טזיח): "כל היום כלמתי נגדי ובשת פני כסתני,
מקול מחרף ומגדה", בחינת (שם כב, ז): "ואנכי תולעת
ולא איש, חרפת אדם ובזוי עם".

לה. ח"א פג - כל החרפות הבאים לאדם, הם
משלש קלפות: "רוח סערה, ועין גדול, ואש

"כי שמע ה' כי שנואה אנכי" (בראשית כט, לג)

כה. ח"א י, ד - "יוסף איננו, ושמעון איננו" (בראשית
מב, לו) - זה רמז על 'תוכחת השכל' שמוכיח ה'בעלי-
גאון' הרוצים להתגדל: "יוסף איננו" - 'יוסף' זה
בחינת 'תקון המענות', על-שם (בראשית ל, כג): "אסף
אלקים את חרפתי". הינו: עדין לא תקנתם המענות,
שהוא לחרפה ולקלון, ויש לכם להתביש מחמתו.

"ושמעון איננו" - הינו: שעל-ידי שאין לה בחינת
'יוסף' - אין לה בחינות 'שמעון, ושמעון' הוא
בחינת (שם כט, לג): "כי שמע ה' כי שנואה אנכי" -
פי אתה אינך שנוא, פי מחמת שלא תקנת אתי
עצמה, בודאי אינך יכול להוכיח אחרים, פי יאמרו
לה: "קשט עצמה תהלה" וכו' (בבא-בבא ס:). ועל-כן
אינך שנוא, פי ה'מוכיח' הוא שנוא, כמו שאמרו חז"ל
(כתבות קה:): "האי צורבא מרבנן דמרחמי לה בני מתא,
לאו משום דמעלי טפי, אלא משום דלא מוכח להו
במלי דשמיא".

"הפעם ילוח אישי אלי וגו', על-כן קרא שמו לוי"
(בראשית כט, לד) - 'שבט לוי'

כו. ח"א רכו - נמצא לעיל בפסוק (בראשית כט, יז):
"ועיני לאה רבות".

כז. ח"א רלז - עקר ה'נגון' ו'כלי-שיר', הביא ל'וי'
לעולם, כמובא בזהר (שמות יט:): "שעקר הנגון מסטרא
דלואי", וזה שאמרה לאה (בראשית כט, לד): "הפעם
ילוח אישי אלי" - שעתה הפעם שנוול לוי, שעלי-
ידו בא בחינת ה'נגון' ו'כלי-שיר' לעולם - "הפעם
ילוח אישי אלי" בודאי - פי התחברות שני דברים,
הוא על-ידי 'נגון' ו'כלי-שיר', והבן. - וזה בחינת 'כלי-
זמר' שמנגניו על חתנה.

ותאמר: הפעם אודה את ה', על-כן קראה שמו יהודה"
(בראשית כט, לה)

כח. ח"א צז - 'יהודה', הינו ה'תפלה', כמו שכתוב
(בראשית כט, לה): "הפעם אודה".

"נפתולי אלקים נפתלתי עם אחתי" (בראשית ל, ח)
"נתחברתי עם אחותי לזכות לבנים" (רש"י)

כט. ח"ב פד - דע: שעקר התחברות ודבקות להשם'
יתברך, הוא על-ידי ה'תפלה'. פי ה'תפלה' היא 'שער'
שדרך שם נכנסין להשם-יתברך, ומשם אשתמודעין לה.
פי 'תפלה' היא 'מלכות', כמו שכתוב (תהלים קט, ד) "ואני
תפלה", ו'תפלה' ל'שון 'התחברות', כמו שכתוב
(בראשית ל, ח): "נפתולי אלקים נפתלתי", תרגומו:

מתלקחת" (יחזקאל א, ד) - ועקר ה'חרפות/ באים מבחינת ערלה, שהיא בחינת השלש קלפות. ועל פן פשנולד יוסף, אמרה אמו (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את חרפתי" - כי בהתגלות בחינת יוסף, שהוא בחינת קדשת הברית, בחינת מילה (זהר פקודי רכה). - נאספו החרפות - הינו השלש קלפות.

לו. ח"ב עט (ראשי פרקים שכתב רבנו ז"ל לעצמו) - יוסף הטמין חרפתי. - על ידי יוסף היה במצרים (שמות א, ה), "אסף חרפתי" (בראשית ל, כג).

"ויברך ה' אתך לרגלי" (בראשית ל, ל)

לו. ח"א נד, ג-ד - פשאדם עושה איזה מצוה, יש כח בהמצוה לילך ולעורר כל העולמות לעבודת השם יתברך. ועל ידי ההתעוררות, הינו על ידי הליכה, נמשך ברכה לכל העולמות. וזה בחינת (בראשית ל, ל): "ויברך ה' אתך לרגלי".

לח. ח"ב ז, ז - צריך לקשר כל הירצונות שיש בעולם, לשרש הרצון - ועל ידי זה מתגבר ומכניע וסותר ידעות חכמי הטבע שכופרים ברצון. אך בנגד זה יש בחינת מצח הנחש, שהוא שרש חכמת הטבע, בחינת (שמואל א יז, ו): "ומצחת נחשת על רגליו", הנאמר בגלית, הינו: בחינת מצח הנחש. - כי גלית היה כופר, והיה רוצה להראות שכל הסבות, הכל על פי הטבע חסיושלום, שזה בחינת מצח הנחש.

וזהו: "רגליו" - בחינת סבות, כמו שכתוב (בראשית ל, ל): "ויברך ה' אתך לרגלי" - בסבותי - כי בן הוא הפרוש שם: שיעקב אמר ללבן: שהשם יתברך היה מסבב אליו הברכה על ידו ובסבתו. נמצא: שרגל הוא בחינת סבות. רק שיעקב תלה כל הסבות בהשם יתברך, ונלית היה תולה כל הסבות שלו במצח הנחש, דהינו: בחינת הטבע. וזהו: ומצחת נחשת על רגליו, כנ"ל.

"וענתה בי צדקתי ביום מחר" (בראשית ל, כג)

לט. ח"א סד, בסוף - "וענתה בי צדקתי ביום מחר" (בראשית ל, כג). "צדקתי" - בחינת לבושין, בחינת (איוב כט, יד): "צדק לבשתי". "מחר" - הוא בחינת לעתיד לבוא, כי "מחר לקבל שכר" (ערוכין כב). - הינו: שאז ביום מחר שיהיה הקבול שכר לעתיד לבוא, ותגלה סוד בחינות הלבושין, ואז יבינו בחינת החלל הפנוי, שהוא על ידי הצמצום, איך אפשר להיות שבאמת יש שם אלקות, ואף על פי כן הוא חלל הפנוי.

כי אז יתגלה ראש אמנה, בחינת (שיר השירים ד, ח): "תבואי תשורי מראש אמנה", בחינת הנגון העליון של ראש אמנה, שעל ידו נתבטל כל המבוכות של החלל הפנוי.

וזהו בעצמו הקבול שכר - פי עקר הקבול שכר לעתיד הוא: שישנו השגות, ובינו מה שהיה אי אפשר להבין בעולם הזה - ואז ידעו: שהחלל הפנוי הוא בבחינת ארבה - "כהוא קמצא דלבושה מנה ובה" (בראשית יד, כא, ה - וכתובא בכל ספרי קבלה). לבוש הוא בחינת הצמצום של החלל הפנוי, שעל ידו בחינת הלבושין - בינו שהוא מנה ובה, שבאמת יש שם אלקות, ואף על פי כן הוא בחינת לבוש, בחינת צמצום, בחינת החלל הפנוי. - וזה בחינת (שמות י, ד): "הנני מביא מחר ארבה בגבלך" וכו'.

מ. ח"א רנא - על ידי מלחמות, הינו מחלקת - נופלים מחשבות של רשעים על אנשים פשרים, הינו מחשבות של כפירות. - והתקון לזה: למסר המלחמה להשם, שהשם ילחם המלחמה. וזה בחינת שתיקה, הינו שצריך לשחק להם, רק לסמך על השם שהוא ילחם בשבילנו. - וזה בחינת (שמות יד, יד): "ה' ילחם לכם ואתם תחישון".

ועל ידי השתיקה זו, נתעלה המחשבה, כי נתבטל מחשבות רעות של כפירות. אך פשגם הם שותקים, אזי יכולים חסיושלום לקלקל התקון שנעשה על ידי שתיקתו. הינו: שעל ידי הצדקה שלהם, הם יכולין להתגבר ששתיקתם יעלה על שתיקתנו.

וזה בחינת (תהלים קכט, ג): "על גבי הרשו הרשים האריכו למעניתם" - "על גבי הרשו חורשים", לשון שתיקה, בחינת: "ואתם תחישון" - הינו: ששתיקתם עולה על גבו כנ"ל. וזהו: "האריכו למעניתם" - זה בחינת הצדקה שלהם, בחינת (בראשית ל, כג): "וענתה בי צדקתי" - הינו: שעל ידי הצדקה שלהם, הם יכולין חסיושלום להתגבר ששתיקתם יעלה על שתיקתנו.

ומחמת זה אין מועיל העצה הנ"ל למסר המלחמה להשם, שהוא בחינת: "ה' ילחם לכם ואתם תחישון". אך האישי האמת מושך לעצמו כל הצדקות, ונתבטל כח הצדקה שלהם - ואזי ממילא נתבטל מחשבתם הרעה, ונתבטל כל הכפירות.

"מחשף הלבן" (בראשית ל, לו)

מא. ח"א נט, ה - נמצא לעיל בפסוק (בראשית כח, כ): "ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבוש".

"וישמע את דברי בני לבן" (בראשית לא, מז)

מב. ח"ב כז - הנדר שנודרין, צריכין לשלם מיד. ו"המאחר נדרו, גורם אלו הארבע מדות: עבודה זרה, גלוי עריות, שפיכות דמים, לשון הרע" (ויקרא יב, א). - ועלידי שמסתכלין להטיל המשאוי על כל אחד פראוי לו, עלידייזה זוכין להתרת נדרים, ועלידייזה נצולין מארבע מדות הנ"ל.

פדאיתא במדרש (שם): שלמד [שלמד] מיעקב: שבשביל שאחר נדרו, בא לידי ארבע הנ"ל. עבודה זרה - שנאמר (בראשית לה, ב): "הסירו את אלקי הנכרי". גלוי עריות - ונתצא דינה וכו' (שם לד, א). שפיכות דמים - בשכם. לשון הרע - וישמע את דברי בני לבן" (שם לא, א).

ואיתא (ויקרא יב, א, ב): שבשביל שראה משה בסבלות בני ישראל, כמו שכתוב (שמות ב, יא): "וירא בסבלתם", דהינו שנתן לב על סבלותם שהיו מכבידין עליהם, והעבודה השיף לאיש נתנו על אשה, וכן להפך. והיה משה מסתכל על זה, והפך הדבר ונתן על כל אחד העבודה הראוי לו, מה שראוי לאיש וכו'. וכן בין אנשים בעצמן וכו'. ואמר לו השם יתברך: שעלידייזה תזכה להתיר נדר שנאמר בו גם כן (במדבר ל, יז): "בין איש לאשתו" וכו'.

נמצא: שעלידי שמסתכלין להעריך כל אחד פראוי - זוכין להתרת נדרים - ונצולין מארבע מדות הנ"ל.

"ומאשר לאבינו עשה את כל הפבד הזה" (בראשית לא, א)

מג. ח"ב ת, ה - עלידי התנלות הפבד, שהוא בחינת שרש הנפשות - עלידייזה בא התפשטות הנבואה. - וזה בחינת (שפת צב): "אין הנבואה שורה, אלא על חכם, גבור ועשיר" - פי כל בחינות אלו, הם בבחינת פבד, שמשם נמשך הנבואה. (א) 'חכם' - בבחינת (משלי ג, לה): "פבד חכמים ינחלו". (ב) 'גבור' - בבחינת (תהלים כד, ח): "מי זה מלך הפבד, ה' עזוז וגבור". (ג) 'עשיר' - בבחינת (בראשית לא, א): "ומאשר לאבינו עשה את כל הפבד הזה".

"פי כל העשר אשר הציל אלקים מאבינו לנו הוא ולבנינו, ועתה כל אשר אמר אלקים אליך עשה" (בראשית לא, טז)

מד. ח"א ס, ד - לעולם ישלש אדם מעותיו, שליש בפרקמטיא, ושליש בקרקע, ושליש בידו" (בבא מציעא מב.). וישלשה חלקים אלו שיש בעשירות, הם פנגד שלשה פעמים עשירות שנוזר בתורה - פי בכל

התורה כלה לא נזכר עשירות, כ"א שלש פעמים אלו. דהינו: א) אצל סדום - כמו שכתוב (בראשית יד, כג): "ולא תאמר אני העשרתי את אברם". ב) ואצל רחל ולאה - כמו שכתוב (שם לא, טז): "פי כל העשר אשר הציל אלקים" וכו'. ג) ואצל שקלים - כמו שכתוב (שמות ל, טז): "העשיר לא ירבה".

פי "שליש שבפרקמטיא" - הוא פנגד העשירות שנוזר אצל סדום וכו'.

ו"שליש שבקרקע" - הוא פנגד העשירות שנוזר אצל רחל ולאה. פי באמת עקר העשירות, הוא רק בשביל התבוננות, אבל בלא זה, העשירות הוא רק בשביל נשים וקטני הדעת כמותן.

וזהו שאמר: "פי כל העשר אשר הציל אלקים מאבינו, לנו הוא ולבנינו" - הינו: שכל העשירות, הוא רק בשביל נשים וקטני הדעת כמונו. אבל אתה: "ועתה כל אשר אמר אליך אלקים עשה" - דהינו: שאתה צריך להעשירות, בשביל התבוננות בגדלת השם. וכנגד זה הוא בחינת שליש שבקרקע, בחינת (סנהדרין עד): "אשה קרקע עולם".

ו"שליש בידו" - הוא פנגד העשירות שאצל שקלים וכו'.

מה. ח"א סט - דע: שהגוזל את חברו ממון, בזה הוא גוזל ממנו בנינים. פי עקר ה'ממון' של האדם, בא לו עלידי 'בת זוגו' - פי עלידי 'אור נפשה', מזה בא לו ה'ממון' וכו'. ועל כן אמרו רז"ל (בבא מציעא נט.): "אוקירו לנשיכו, פי היכי דתתעתרו".

וכל אדם ואדם פאשר הוא בא לעולם, הוא בא עם 'בת זוגו' המיחדת לו, ועם סכום ממון הקצוב לו שיהיה לו בזה העולם, וכמה פרות הינו בנינים שיהיו לו בזה העולם. והם בחינת 'איך' ו'ענפים' ו'פרות'. הינו: ש'אור נפשה' הוא בחינת 'עקר האיך', שממנו יוצאים ומתפשטים ענפים, הינו התנוצצות והתפשטות אורה, בחינת ה'ממון'. ועל הענפים אלו גדלים הפרות, הינו הבנינים.

נמצא: כשאחד גוזל מחברו ממון - הוא גוזל ונוטל ממנו ענפים של האיך שלו, הינו התנוצצות אור נפשה, שמשם ה'ממון' כנ"ל. עליכן עלידייזה, גוזל ונוטל ממנו נפש בניו ובנותיו, שהם תלויים וגדלים ויונקים מאור הענף הזה, פי הם הם הפרות הגדלים על הענפים אלו - וכשנוטל הענף נוטל הפרות.

וזה שאמרו רחל ולאה (בראשית לא, טז): **"פי כל העשר אשר הציל אלקים מאבינו, לנו הוא ולבנינו"**. לנו ולבנינו דיקא - פי עקר העשירות, עלידי האשה - ובה תלויים הבנים. פי האשה היא עקר בחינת האילן, והעשירות הם הענפים של האילן, והבנים הם הפרות הגדלים בענפים האלו.

"לבו הארמי" (בראשית לא, כ)

מו. ח"א יט, ד - **"עץ הדעת טוב ורע"** (בראשית ב, ט), זה לשון תרגום, שהוא אמצעי בין לשון הקדש ובין לשון של שבעין עממין. ולשון עממין כשרוצים לינק מלשון הקדש, אי אפשר להם לינק ממנו, אלא עלידי לשון תרגום וכו' - פי עקר התגברת הקלפה, אינו אלא עלידי לשון תרגום, בבחינת (דברים כו, ה): **"ארמי אבד אבי"**, ובבחינת (במדבר כג, ז): **"מן ארם ינחני בלק"**, שהוא לשון תרגום, שהוא לשון ארמי - שדרך שם מתעוררים לינק מהקדשה.

ועקר בנינה ושלמות של לשון הקדש - אינו אלא עלידי שמפילין הדע של התרגום, ומעלין השוב שבתרגום ללשון הקדש, שעלידי זה נשלם לשון הקדש. - ועלידי זה נופלין כל השבעים לשון וכו'.

ו**"לבו הארמי, שהוא ארמי אבד אבי"** הנ"ל, רצה לינק מהקדשה עלידי התרגום, ועלין קרא לו **"יגר שהדותא"** (בראשית לא, מז). ויעקב היה מעלה את התרגום ללשון הקדש, ועל פן קרא לו **"גלעד"** (שם), בלשון הקדש.

מוז. חיי מוהר"ן רפ - בהתורה הקדושה מבאר הפל, פי התורה מספרת מכלם, פגון אשכנזי מבאר בהתורה (בראשית י, ג) - רק שאין התורה עושה ספור גמור מכלם. רק שהיא מדברת מהם ומשליכה אותם, ובמקום שהיא רוצה עושה ספור גמור, פגון מ**"לבו"** וכיוצא, שהיא עושה מהם איזה ספור - אבל אף על פי כן, בהתורה מרמזים כלם.

"ופחד יצחק" (בראשית לא, מב)

מה. ח"א ס, ה - התגלות היראה, הוא עלידי פקידות עקרות - פי עלידי לדה, נתגלה יראה, בחינת (תהלים מח, ז): **"רעדה אחזתם שם חיל פיו לדה"**. פי עלידי ה'לדה' יוצאין דמים וגבורות, שהן בחינת יראה. ובפרט כשנפקדה עקרה, שהיו הדמים והגבורות נעצרים כל כך עד עתה, עלין אחר כך כשיוצאין, נתגלה היראה ביותר וכו'. ועלין **"בראשה השנה היה**

פקידת יצחק" (ראשה השנה יא), שהוא תקף התגלות היראה מאד, בחינת **"פחד יצחק"** (בראשית לא, מב) וכו'. מט. ח"א עד - **"יצחק הוא בחינת גבורה, פחד יצחק"** (בראשית לא, מב).

ג. ח"א עה - צריכין לדבר בתורה ותפלה, עד שיהיה הגוף בטל ואפס וכו'. ולבוא לזה לבטל הגוף לגמרי, הוא עלידי יראה - כמו שאמרו רז"ל (בבא בתרא י): **"גוף קשה פחד שוברו"** - ופחד, הוא בחינת (בראשית לא, מב): **"פחד יצחק"** - דהינו יראה.

"ויקרא לו לבן יגר שהדותא, ויעקב קרא לו גלעד" (בראשית לא, מז)

נא. ח"א יט, ד - נמצא לעיל בפסוק (בראשית לא, כ): **"לבו הארמי"**.

"ויצג את המקלות אשר פצל בהטים בשקתות המים" (בראשית ל, לח)

גב. שבחי הר"ן ח"ג נב - וגדל עצם הספנות שהיה להם (לרבנו ז"ל ומלוהו) בחזירתם (מארץ ישראל), אי אפשר לספר - פי היו על הספינה הזו של מלחמה, שהיתה מלאה ישמעאלים, והם היו רק שני יהודים לבד. ודרך הישמעאלים, בפרט אנשי מלחמה: לתפס יהודים ולמכרם במרחקים לעבדים. והיה לרבנו ז"ל פחד גדול מזה.

ואמר: שהתחיל לחשב בעצמו: מה יעשה אם יוליכו אותו לאיזה מקום על הים שאין שם יהודי וימכרו אותו שם? ומי ידע מזה?! - והיה לו צער גדול: איך יוכל לקיים שם את מצוות התורה!?

והתחיל לחשב בדעתו בענין זה - עד שזכה שבא על השגה: **"שיוכל לעבד השם יתברך, אפלו בשלא יוכל חסיו שלום לקיים המצוות!"** - פי השיג את העבודה של אבות העולם שהיה להם קדם מתן תורה, שקימו כל המצוות אף על פי שלא עשו המצוות בפשוטן - כמו יעקב אבינו **"שקים מצות תפלין עלידי המקלות אשר פצל"** (בראשית ל, לח) כידוע (זהר ויצא קסב), וכיוצא בזה - עד שהשיג איך לקיים את כל המצוות בדרך זה כשהיה אנוס שם, במקום שימכרו אותו חסיו שלום.

ותכף כשזכה להשגה זו - עזרו השם יתברך, ובאה הספינה והגיעה אור לארבעה עשר בניסן, לכרך גדול שעומד על אי הים וכו', והיה להם שמחה גדולה וכו'.

לְקוּטֵי תַפְלוֹת עַל הַתּוֹרָה – פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא

תַּפְלוֹת בְּעֵינַי: לְבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלֵי – רְקוּדִין | נִפְתּוּלֵי אֱלֻקִים נִפְתַּלְתִּי – הַחֲבוּר וְהַדְּבֻקוֹת עַל-יְדֵי הַתַּפְלָה | אֶסֶף אֱלֻקִים אֶת חֲרַפְתִּי – לְהַסִּיר חֲרַפַּת הַלֵּב עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק | וַיִּבְרַךְ ה' אֶתְךָ לְרַגְלֵי

וְרַגְלֵי, וְתֹאמַר "לְאִסּוּרִים צֵאוּ", וְאֵל תֵּתֵן לְמוֹט רַגְלֵי, וְתוֹצִיא אֶת רַגְלֵי מִמְּאֹסָר, וְרַגְלִים אֲשֶׁר יָרְדוּ לַמּוֹת, תוֹצִיאֵם לְבִטָּח מִהֵרָה בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, מִמּוֹת לְחַיִּים. וַיִּקֵּם בִּי מִקְרָא שְׁכַתּוּב: "רַגְלֵי עֲמְדָה בְּמִישׁוֹר". וַיְדִים פְּגוּמִים הַמְּלַכְלָכִים בְּכַמָּה מֵיָנִי לְכַלּוּכִים וּפְגָמִים רַבִּים מְאֹד, תָּרַחַם עֲלֵיהֶם לְנַקּוֹתָם וּלְטַהֲרָם, וְתוֹצִיאֵם מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה, וְתַמְחוּל וְתַסְלַח לִי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, עַל כָּל מֵיָנִי פְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְיָדֵי וּבְרַגְלֵי.

וְתַזְכֶּה אוֹתִי מֵעַתָּה, שִׁיְהִיו יְדֵי וְרַגְלֵי קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים מִכָּל מֵיָנִי פְּגָמִים שֶׁבַעוּלָם. וְתִהְיֶה בְּעֵזְרִי, שֶׁאֲזַכֶּה לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת רַבּוֹת בְּיָדֵי וּבְרַגְלֵי, בְּכָל-עֵת וּבְכָל-שָׁעָה, בְּאִפְן שֶׁאֲזַכֶּה לְהַרִים אֶת יְדֵי וְאֶת רַגְלֵי לְשֵׁרֶשֶׁם שֶׁבִקְדֻשָּׁה, וְתַתְּנֶלְךָ הָאֱרֶתֶם הַגְּדוּלָה, וְאֲזַכֶּה לְהַמְחִאת־כַּף וְרְקוּדִין דְּקֻדְשָׁה.

לְקוּטֵי תַפְלוֹת ח"א לֵב
 (על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"א לֵב, רְקוּדִין שֶׁל חֲתָנָה - לְעִיל אוֹת יג)
 "וַיֵּשֶׁא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית כט, א)
 "לְבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלֵי" (רש"י; בְּרֵאשִׁית-רַבָּה ע, ח)
 "וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּהּ וְגו', וַיִּקַּח אֶת לֵאָה" (בְּרֵאשִׁית כט, כב-כג)
 שְׁנֵזֶכֶה שִׁיתְנַשְׂאוּ רַגְלֵינוּ עַל-יְדֵי שִׁמְחַת הַלֵּב, לְרַקֵּד הַרְבֵּה לִפְנֵי חֲתָן וְכֵלָה, וּלְשִׂמְחָה בְּכָל מֵיָנִי שִׂמְחָה, וְלִהְיוֹתֵינוּ עַל-יְדֵינוּ כָּל הַדִּינִים

לְקוּטֵי תַפְלוֹת ח"א י
 (על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"א י, וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים - לְעִיל אוֹת יב)
 "וַיֵּשֶׁא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית כט, א)
 "לְבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלֵי" (רש"י; בְּרֵאשִׁית-רַבָּה ע, ח)
 שְׁנֵזֶכֶה לְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבְנוֹ, 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ' שֶׁל ה' צַדִּיקִי-אֱמֶת' - עַד שִׁיתְעוֹרֵר לִבְנוֹ בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה, וְתַתְּפַשֵּׁט לְתוֹךְ יְדֵינוּ וְרַגְלֵינוּ, עַד שְׁנֵזֶכֶה לְהַמְחִאת־כַּף וְרְקוּדִין דְּקֻדְשָׁה

וְתַעְזְרֵנִי, לְהַתְקַשֵּׁר בְּאֱמֶת, עִם רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁל צַדִּיקֵי-אֱמֶת. וְאֲזַכֶּה לְשֹׂאב וּלְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבִּי, אֶת רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁל צַדִּיקֵי-אֱמֶת, וְעַל יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לְיוֹשֵׁר לֵבָב בְּאֱמֶת, שִׁיְהִיָּה לִבִּי נָכוֹן עִם ה' תְּמִיד, בְּאֱמֶת וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה וּבְעֲנוּה אֱמֶתִיּוֹת.

וְאֲזַכֶּה בְּרַחֲמֵיךָ, שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ הַרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְתַקֵּן פְּגָם הַיָּדִים וְהַרְגָלִים, לְנַלּוֹת וּלְהַאִיר הָאֶרֶת הַיָּדִים וְהַרְגָלִים, עַד שִׁיתְעוֹרֵר לִבִּי בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה, לְשִׂמְךָ הַגְּדוֹל בְּאֱמֶת, עַד שֶׁתַּתְּפַשֵּׁט הַשְּׂמִיחָה הַקְּדוּשָׁה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְהַמְחִאת־כַּף וְרְקוּדִין דְּקֻדְשָׁה, בְּאִפְן שְׁנֵזֶכֶה לְהַמְתִּיק דִּינִים, מֵעַלְיָנוּ וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי מְחִאת־כַּף וְרְקוּדִין דְּקֻדְשָׁה. וְאֲזַכֶּה בְּרַחֲמֵיךָ, לְנִשְׂא וּלְהַרִים וּלְהַעֲלוֹת אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי, לְנַקּוֹתָם מִכָּל פְּגָם.

"אֲדִי-נָנִי שִׁפְתֵי תַפְתָּה, וּפִי יִגִּיד תְּהַלְתֶּךָ". רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן הַשְּׂמִיחָה וְהַחֲדוּהָ אֲשֶׁר הַשְּׂמִיחָה

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "חֲזַק יְדִים רְפוֹת, וּבִרְפִים פּוֹשְׁלוֹת תֵּאֲמֹץ". וְתָרַחַם עָלֵי, וְתַטְהֵר וְתַקְדֵּשׁ אֶת יְדֵי

בְּמַעוֹנָהּ, וּבְרַחֲמֶיהָ הָרַבִּים בָּרָאתָ שָׁשׂוֹן
 וְשִׂמְחָה, חֶתָּן וְכֹלָה, גִּילָה וְרִנָּה, דִּיצָה
 וְחֻדוּת.

בְּמַעוֹנָהּ, וּבְרַחֲמֶיהָ הָרַבִּים, שְׂאֵזְכָה לְקַיֵּם
 מִצְוֹת הַכְּנָסֶת כְּלָה לַחֲפָה בְּתַכְלִית
 הַשְּׂלֵמוֹת, בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְּדוּלָה,
 וְאֵזְכָה בְּכֹל־עֵת לְשִׂמְחַת חֶתָּן וְכֹלָה,
 לְשִׂמְחָה בְּכָל עֵז וְחֻדוּת, לְהַרְבוֹת בְּכָל
 מִיַּי שִׂמְחָה לְפָנֶיהֶם, וְלִרְקַד לְפָנֵיהֶם
 בְּכָל פְּחֵי בְּשִׂמְחָה וְחֻדוּת גְּדוּלָה.

וְתַמְהָר וְתַחֲשִׁי לְגֵאלָנוּ, וְתַעֲלָנוּ
 בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ, וְתַבְנֶה בֵּית־
 קִדְשֵׁנוּ וְתַפְאֲרֵתֵנוּ, וְיִקְיֵם מְהֵרָה מִקְרָא
 שְׂפָתוֹב: "אֵז תִּשְׂמַח בְּתוֹלָה בְּמַחֹל
 וּבַחֲרִים וְזִקְנִים יַחְדוּ. וְהַפְכֵתִי אֲבָלָם
 לְשָׁשׂוֹן, וְנַחֲמֵתִים וְשִׂמְחֵתִים מִיַּגוֹנָם".

וְאֵזְכָה עַל־יַדִּי הָרַקוּדִין, לְהַמְתִּיק כָּל
 הַדִּינִים, מִעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל
 יִשְׂרָאֵל. וְתַתֵּן שִׂמְחָה בְּלִבִּי, עַד
 שְׂיִתְנַשְּׂאוּ רַגְלֵי עַל־יַדִּי שִׂמְחַת הַלֵּב,
 לְרַקַּד הַרְבֵּה לְפָנֵי חֶתָּן וְכֹלָה, וּלְפָזֵז
 וּלְכַרְפֵּר בְּכָל עֵז לְפָנֵיהֶם.

וְנִזְכָּה לְרֵאוֹת בְּנַעַם זִינָה, בְּעֵת
 שְׂתַתְּעֵטֵר בְּעֵטְרַת תַּפְאֲרַת עַל־
 יַדֵּי מַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ,
 כְּאִמּוֹר: "צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְכְּךָ
 שְׂלֹמֹה, בְּעֵטְרָה שְׂעֵטְרָה לֹא אִמּוֹ, בַּיּוֹם
 חֲתַנְתּוּ וּבַיּוֹם שִׂמְחַת לְבוֹ". בְּמַהֲרָה
 בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

וְאֵזְכָה עַל־יַדִּי הָרַקוּדִין, לְהַמְתִּיק
 חֲמֵשׁ אֲלָפִין שְׂבַבִּינָה, לְהַמְתִּיק
 עַל־יַדֵּי־יָדָה כָּל הַשִּׁי"ךְ דִּינִים, וְיִתְהַפְּךָ
 הַדִּין לְרַחֲמִים פְּשׁוּטִים. וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ
 עָלֵינוּ כָּל הַחֲמֻשָּׁה קוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים,
 וְיִקְיֵם מְהֵרָה מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "עוֹד יִשְׁמַע
 בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבַחֲצוֹת יְרוּשָׁלַיִם, קוֹל
 שָׁשׂוֹן וְקוֹל שִׂמְחָה קוֹל חֶתָּן וְקוֹל כְּלָה,
 קוֹל אוֹמְרִים הוֹדוּ אֵת ה' צְבֵאֵי־וֹת, כִּי
 טוֹב ה' כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ".

☉ לְקוּטֵי תַפְלוֹת ח"ב מג ☉
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פד, 'עקר התחברות להשם-יתברך' -
 לעיל אות כט)
 "נַפְתוּלֵי אֱלֻקִּים נִפְתַּלְתִּי עִם אַחֲתֵי" (בראשית ל, ח)
 "נַתְחַבְרְתִּי עִם אַחוֹתַי לְזָכוֹת לְבָנִים" (רש"י)
 - עֵקֶר הַתְּחַבְרוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הוּא עַל־יַדֵּי תַפְלָה -
 שְׂנֻזָּכָה לְהַתְּפַלֵּל בְּכָל הַפְּחוֹת, וּלְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה תְּמִיד,
 וּלְהַתְּחַבֵּר וּלְדַבֵּק עִצְמוֹנוּ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל־יַדֵּי ה'תַּפְלָה'

וְאֵזְכָה תְּמִיד לְעַסֵּק בְּתוֹרָה וְתַפְלָה
 וְצַדִּיקָה וּמַעֲשִׂים־טוֹבִים,
 בְּשִׂמְחָה וְחֻדוּת גְּדוּלָה, עַד שְׂאֵזְכָה לִיחַד
 וּלְחַבֵּר חֶתָּן וְכֹלָה הָעֲלִיּוֹנִים. וְתַרְחֵם עַל
 כְּנַסְת־יִשְׂרָאֵל עִם קִדְשָׁה, רַעֲיַתְךָ
 הַמְּשׁוּכָה אַחֲרֶיךָ, כְּלָה קְרוּאָה בְּנַעֲיָמָה

מְלֵא רַחֲמִים, גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל, רַחֵם עַל
 כְּנַסְת־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִיא שְׂכִינַת
 עֲזָךְ, אֲשֶׁר כָּל הַתְּגַלּוֹת אֱלֻקוֹתֶךָ, וַיִּדְעֵת
 רוּחְמוֹתֶךָ, וְתִשׁוּקַת אִמּוֹנְתֶךָ, הַכֹּל עַל־
 יַדֵּי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחַרְתָּ. וְגַלִּית
 לָנוּ: שֶׁעֵקֶר הַתְּחַבְרוֹת וְהַדְּבָקוֹת אֵלֶיךָ,
 הוּא עַל־יַדֵּי הַתַּפְלָה, כִּי הַתַּפְלָה הִיא
 שֶׁעַד שְׂדֵרְךָ שֶׁם נִכְנָסִין לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
 וּמִשָּׁם מְכִירִין אוֹתוֹ.

וְאֵזְכָה עַל־יַדֵּי הָרַקוּדִין, לְהַמְשִׁיךְ
 חֲמֵשׁ אֲלָפִין שְׂבַבִּינָה, לְהַמְתִּיק
 עַל־יַדֵּי־יָדָה כָּל הַשִּׁי"ךְ דִּינִים, וְיִתְהַפְּךָ
 הַדִּין לְרַחֲמִים פְּשׁוּטִים. וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ
 עָלֵינוּ כָּל הַחֲמֻשָּׁה קוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים,
 וְיִקְיֵם מְהֵרָה מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "עוֹד יִשְׁמַע
 בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבַחֲצוֹת יְרוּשָׁלַיִם, קוֹל
 שָׁשׂוֹן וְקוֹל שִׂמְחָה קוֹל חֶתָּן וְקוֹל כְּלָה,
 קוֹל אוֹמְרִים הוֹדוּ אֵת ה' צְבֵאֵי־וֹת, כִּי
 טוֹב ה' כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ".

רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ, וְזַכְּנוּ לְתַפְלָהּ
בְּשִׁלְמוֹת בְּכָל הַכַּחוֹת בְּאֵמֶת,
וְנִזְכָּה לְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה תָּמִיד, כְּמוֹ
שִׁגְלִית לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכַמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים,
שֶׁאָמְרוּ: "הֲלוֹאֵי שִׁיתַּפְּלֵל אָדָם כָּל הַיּוֹם
כִּלּוֹ".

קוֹמָה בְּעֶזְרַתְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו תָּמִיד, בְּפֶרֶט
בַּעַת הַתַּפְלָה, שְׂאֵז מִתְגַּבְּרִים
עָלֵינוּ הַמַּחֲשָׁבוֹת-זָרוֹת וְהַבְּלוּלִים
וְהַמְּנִיעוֹת הַרְבֵּה מְאֹד, אֲשֶׁר אֵין לְשַׁעַר.
רַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנו, וּמֵלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ
בְּרַחֲמִים, שֶׁנִּזְכָּה לְהַתַּפְּלֵל בְּכַח גָּדוֹל, עַד
שֶׁנִּזְכָּה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת-
זָרוֹת לְגַמְרֵי.

וְנִזְכָּה לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת תָּמִיד, עַד
שֶׁנִּזְכָּה עַל-יְדֵי הַתַּפְלָה, לְכַנֵּס
וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ, וּלְהַפִּיר אוֹתְךָ בְּאֵמֶת,
וּלְהִתְחַבֵּר וּלְהִתְדַבֵּק בָּךְ, בְּתַכְלִית
הַדְּבָקוֹת בְּשִׁלְמוֹת בְּאֵמֶת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב,
בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, לְעוֹלָמֵי עַד
וּלְנִצְחָה נְצָחִים. וַיְקִים בָּנוּ מְהֵרָה מְקָרָא
שְׂפָתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹקֵיכֶם
חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם". יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי-פִי
וְהַגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי. אֲמֵן
נְצַח סְלָה וְעַד.

☪ לְקוּטֵי תַפְלוֹת ח"א ל' ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל', וְאַתֶּם תִּתְּקִיּוּ לִי מִמְלַכַת כְּתוּבִים - לְעִיל אוֹת לֵב)

"אֶסְפֵּךְ אֱלֹקִים אֶת חֲרָפְתִּי" (בְּרֵאשִׁית ל, כג-כד)

שֶׁנִּזְכָּה שִׁיתְעוֹרֵר בָּנוּ הַנִּקְדָּה הַקְּדוֹשָׁה, בַּחֲנִינֵת "צְדִיק יוֹסֵף
עוֹלָם", בַּחֲנִינֵת 'יוֹסֵף הַצְּדִיק' - וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל
הַחֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת שֶׁהֵם עָרְלוֹת לְכַבְּנוּ, הַתְּאוּזוֹת וּמַדּוֹת רְעוּת וְכוּ'

וְאַזְכָּה לְהַרְבוֹת מְאֹד בְּהַתְּבוֹדְדוֹת
וּבְשִׁיחָה בֵּינִי לְבֵין קוֹנֵי, עַד

שֶׁתַּתְּנֶלְהָ וְתֵאִיר הַנִּקְדָּה הַקְּדוֹשָׁה
הַמְּשַׁרְשֶׁת בִּי, שֶׁהִיא בַּחֲנִינֵת "צְדִיק
מוֹשֶׁל", כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "וְעַמּוּד כָּלֶם
צְדִיקִים". וְהַנִּקְדָּה הַקְּדוֹשָׁה הַזֹּאת,
תֵּאִיר וְתַמְשַׁל עַל-יְדֵי אִמְרֵי-פִי, בְּתַפְלוֹת
וְתַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת.

וְאַזְכָּה לְקַשֵּׁר לְבִי לְנִקְדָּה הַקְּדוֹשָׁה
הַזֹּאת, בְּקַשֵּׁר אִמְיִץ וְחִזְק, עַד
שֶׁתֵּאִיר הַנִּקְדָּה הַקְּדוֹשָׁה הַזֹּאת מִפִּי
לְלִבִּי, עַד שִׁיתְנַלְהָ אוֹר הָאֱהָבָה הַקְּדוֹשָׁה
לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, הַמְּשַׁרְשֶׁת בִּי.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטֵּל וַיִּפֹּל מִלְּבִי:
'חֲרָפַת לֵב', 'עָרְלוֹת לֵב',
'שְׁבִירַת לֵב', שֶׁהֵם כָּל הַתְּאוּזוֹת רְעוּת,
'וּמַדּוֹת רְעוּת', וּ'מַחֲשָׁבוֹת רְעוּת',
'וְהַרְהוּרִים רְעִים', וְ'בְּלוּלִים' הַשׁוֹרֵץ
עַל לְבִי, עַד אֲשֶׁר כָּל לְבִי נִשְׁבַּר וְנִשְׁחַת
וְנִתְקַלְקַל מְאֹד מְאֹד, עַל-יְדֵי רַבּוּי
הַחֲרָפוֹת הַלְלוּ.

וְכָלֶם יִתְבַטֵּלוּ מִמֶּנִּי לְגַמְרֵי, עַל-יְדֵי
אוֹר הַנִּקְדָּה הַקְּדוֹשָׁה שְׂבִי,
שֶׁתִּזְכְּנֵי שֶׁתַּתְּנֶלְהָ וְתֵאִיר מִפִּי לְלִבִּי, עַל-
יְדֵי דְבָרֵי תַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת וְהַתְּעוֹרְרוֹת
אֵלֶיךָ וְלְעַבּוֹדְתֶךָ, שֶׁאֲזַכָּה לְאוֹמְרָם
בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם מֵעַמְקָא דְלֵבָא בְּאֵמֶת
לְאֵמֶתוֹ.

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, מֵר לִי מְאֹד, אֲתָה
יְדַעַת מְרִירוֹתֵי הָעֶצוּם, אֲתָה
יְדַעַת חֲרָפְתִּי וְרַע לְבָבִי בְּכָל בַּחֲנִינוֹתֶיךָ,
בְּכָל פְּרִטְיָה וְדַקְדּוּקֶיךָ, וְאֵין מִי שִׁיּוּכַל
לְרַפְּאוֹת אוֹתִי, כִּי אִם אֲתָה לְבַד ה' אֱלֹקֵי
וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵי, בַּחֲסָדֶיךָ הָאֱמֵתִיִּים לְבַד,

בְּחֶסֶד חָנּוּם לְבַד. אֶהְיֶה-עִלְפִּי שְׂאִינִי זֹכֶה
 לְדַבֵּר אֶפְלוּ דְבָרִים אֲלוֹ בְּאֵמֶת, כַּאֲשֶׁר
 אַתָּה יָדַעְתָּ, כִּי מְחַרְפִּים אוֹתִי בְּכָל מִינֵי
 חֲרָפוֹת וּבְזִיווֹנוֹת, "כָּל רוּאֵי יִלְעִיגוּ לִי
 יִפְטִירוּ בְּשִׁפְחָה יִנִּיעוּ רֹאשׁ. כָּל הַיּוֹם
 כָּלִמְתִּי נִגְדִי, וּבִשְׁתַּת פָּנָי כִּפְתָּנִי. מִקּוֹל
 מְחַרְרָה וּמְגַדָּה, מִפָּנָי אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם."
 וּבְכָל עֵת וְרַגַע מְעַרְבֵב בְּדַעְתִּי וְלִבִּי כָּל
 מִינֵי חֲרָפוֹת וּבְזִיווֹנוֹת.

וְלֹא דֵי שְׂמֵחַרְפִּים אוֹתִי וּמְשַׁבְּרִים אֶת
 לְבָבִי בְּכָל מִינֵי תַּאוֹת רְעוֹת וּמַדּוֹת
 רְעוֹת וְהִרְהוּרִים רְעִים וּמְגַנִּים, אִךְ גַּם
 בְּתוֹךְ-כֶּךָ כִּשְׂאֵנִי רוּצָה לְשֹׂא עֵינַי מֵעַט
 אֵלֶיךָ, וְלִצְפֹּצֶפֶה אִמְרַתִּי לְרַחֲמֶיךָ
 וְחַנּוּנֹתֶיךָ, בְּתוֹךְ-כֶּךָ מֵלֹא לִבִּי בַּפְּנִיּוֹת
 וּבְלִבּוֹלִים גְּדוֹלִים וְגַסּוֹת הַרוּחַ, אֲשֶׁר עַל-
 יַדֵּי־זָה תִּפְלְתִי נִמְאָסֶת מֵאַתָּה חֹס־
 וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שִׁכְתוֹב: "תּוֹעֵבֶת ה' כָּל גְּבַה
 לֵב".

וְעַתָּה מָה אַעֲשֶׂה וּמָה אֶפְעַל, לְהִיכֹן
 אָנוּס לְעִזְרָה. הַבִּיטָה בְּעֵינָי, כִּי
 רַבּוֹ מִכְּאוֹבֵי וְצָרוֹת לְבָבִי. אִךְ אֶהְיֶה-עַל-
 פִּי-כֵן אֲנִי מְקוּהָ וּמִיחַל לְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 וְלַחֲסָדֶיךָ הַגְּנוּזִים, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ צְפוּן
 לְבָבִי, וְעַצֶּם שָׂרֵשׁ נִקְדְּתִי הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר
 בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ יֵשׁ בִּי שָׂרֵשׁ נִקְדָּה טוֹבָה
 וְקִדּוּשָׁה וְטַהוּרָה, כִּי אֲנִי מִזְרַע בֵּית
 יִשְׂרָאֵל, וְנִשְׁמַתִּי מִשְׂרֵשֶׁת בְּנִשְׁמַת
 הַצַּדִּיק הָאֵמֶתִי, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כָּלִיּוֹת
 נִשְׁמַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל.

עַל-כֵּן בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ בַּפְּנִיּוֹת שָׂרֵשׁ
 נִקְדְּתִי הַטּוֹבָה, אֲנִי צוֹעֵק אֵלֶיךָ
 בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלוֹם: שִׁתְּחוּס עָלַי, וְתַרְחֵם

עָלַי, וְתַחַנְנֵי מֵאוֹצַר מִתְּנַת חָנּוּם, וְתַעֲזָרְנִי
 לְחֶסֶד מִמֶּנִּי עֲרַלְת לִבִּי, וּשְׁבִירַת לִבִּי,
 וְחֲרַפַּת לִבִּי. וְאִזְכָּה לְהַטּוֹת לְבָבִי אֵלֶיךָ
 בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, וְלִשְׁבֵּר וּלְכַבֵּט מִלִּבִּי, כָּל
 הַתַּאוֹת רְעוֹת, וּמַדּוֹת רְעוֹת, וְעַקְמִימוֹת
 שֶׁבְּלֵב, וְרַע הַלֵּב. וְתַחַזִּירְנִי בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלוֹם, וְאִזְכָּה
 מְחַרְרָה לְלֵב טַהוּר, לְלֵב טוֹב, לְלֵב קְדוּשָׁה,
 לְלֵב שָׁלוֹם, כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְתַזְכְּנֵנוּ, שְׂיֵאִירוּ בָנוּ כָּל הַשְּׁלֹשָׁה
 נִקְדוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַלְלוּ, שֶׁהֵם:
 [א] הָאֶרֶת הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַצַּדִּיק-
 הַדּוֹר הָאֵמֶתִי. [ב] וְהָאֶרֶת הַנִּקְדָּה
 הַקְּדוּשָׁה שֶׁל כָּלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ
 מֵאֶחָד לְחֻבְרוֹ, שֶׁכָּל-אֶחָד יֵאִיר בְּחֻבְרוֹ
 הָאֶרֶת הַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מִה
 שְׂאִין בְּחֻבְרוֹ. [ג] וְהָאֶרֶת הַנִּקְדָּה
 הַקְּדוּשָׁה שֶׁל כָּל-אֶחָד בְּעַצְמוֹ, שֶׁכָּל
 אֶחָד וְאֶחָד יִקְבֹּל מְנִיָּה וּבִיָּה, מִהַנִּקְדָּה
 הַקְּדוּשָׁה שֶׁיֵּשׁ בּוֹ, שֶׁתֵּאִיר מִפִּיּוֹ לְלִבּוֹ,
 עַל-יְדֵי שִׁדְבָר בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנּוֹ
 בְּהַתְעוֹרְרוֹת הַלֵּב, בְּתַפְלָה וּשְׂיָחָה וְתַחֲנָה
 וּבִקְשָׁה בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלוֹם.

וְעַל-יַדֵּי-כָּל-זָה נִזְכָּה, שְׂיֵאִיר הָאֶרֶת
 "צַדִּיק יִסוֹד עוֹלָם"
 בְּלִבָּנוּ, וְנִזְכָּה שִׁיתְקַשֵּׁר לְבָבֵנוּ בְּאֵמֶת
 בְּקִשְׁר אִמִּיץ וְחֶזֶק לְעוֹלָמֵי עַד, לְאוֹר
 שְׁלֹשָׁה נִקְדוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַלְלוּ, אֲשֶׁר
 שֵׁם אוֹר הָאֵהָבָה וְהַחֶסֶד הַקְּדוּשׁ שׁוֹרָה.
 עַד שִׁיתְבַּטֵּל עַל-יַדֵּי־זָה כָּל הַחֲרָפוֹת
 הַשׁוֹרִין עַל הַלֵּב הַנִּקְרָאִין 'עֲרַלְת לֵב',
 'שְׁבִירַת לֵב', שֶׁהֵם כָּל הַתַּאוֹת רְעוֹת
 וְהִרְהוּרִים רְעִים.

וְאִזְכָּה שִׁיטְהַר לְבִי בְּאֵמֶת, מִכָּל הָעִקְמִימִיּוֹת שְׁבִלְב, וּמִכָּל מִינֵי כַפִּירוֹת שְׁבִלְב, וּמִכָּל רַע הַלֵּב. עַד שְׂאִזְכָּה לֵלֵב טְהוֹר, לֵלֵב קְדוֹשׁ, לֵלֵב טוֹב, לִישְׁרוֹת לֵב, בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, כְּרִצוֹנְךָ וּכְרִצוֹן הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים. וַיְהִי לְבִי יָשָׁר עִם ה' תָּמִיד, עַד שְׂאִזְכָּה לְהִתְדַבֵּק בְּךָ וּלְהַכִּלֵּל בְּרִצוֹנְךָ הַטוֹב.

וּבִאֲהַבְתָּךְ הַגְּדוֹלָה תִּכְסֶּה עַל כָּל פֶּשְׁעֵינוּ, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "וְעַל כָּל פֶּשְׁעֵים תִּכְסֶּה אֶהְבֶּה". וְתִמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לָנוּ, עַל כָּל חַטָּאֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ. וְתִאָּסֵף אֶת הַרְפָּתָנוּ, וּמַעַתָּה תִּהְיֶה בְּעִזְרָנוּ שְׂלֵא נַחֲטָא עוֹד לְעוֹלָם, בֵּין בְּשׁוֹנֵג, בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּאָנָס, בֵּין בְּרִצוֹן, וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי פְגָמִים שְׁבַעוֹלָם, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת כְּרִצוֹנְךָ הַטוֹב בְּאֵמֶת.

☪ לְקוּטֵי תַפְלוֹת ח"א כד ☪
 (על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א כד, 'אמץ עיחא דעלמא' - לעיל אות לו)
"וַיְבָרַךְ ה' אֶתְךָ לְרַגְלֵי" (בראשית ל, ל)
 שְׁנִזְכָּה שִׁיתְעוֹרְרוּ הַמְצוּוֹת שְׂאֵנוּ עוֹשִׁין, וַיִּלְכוּ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וַיַּעֲזִירוּ אוֹתָם לְעִבּוּד־תְּהִיבָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשְׁכוּ הַבְּרָכוֹת לְכָל הָעוֹלָמוֹת

וּבִכֵּן תִּרְחַם עָלֵינוּ אֲבִינוּ מְלַכְנוּ, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשָׁה וְטְהָרָה, וְתִתֵּן פֶּחַ וּגְבוּרָה בְּכָל מְצוּהָ וּמְצוּהָ שְׂאֵנוּ זֹכִין לַעֲשׂוֹת, שִׁתְּעוֹרֵר הַמְצוּהָ וְתִלְךָ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם, וְתַעֲזִיר אֶת כָּלָם לְעִבּוּדְתָךְ וּלְיִרְאַתָּךְ.

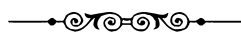
עַד שִׁיתְעוֹרְרוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם, לְעִבּוּדְתָךְ בְּאֵמֶת. דּוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, אִשׁ, רוּחַ, מַיִם,

עָפָר. "מִן הָאָרֶץ אֲשֶׁר בְּלַבְנוֹן עַד הָאֲזוּב אֲשֶׁר בְּקִיר", מִשְׁלֹשׁוֹל קָטָן שְׁבִים עַד קֶרְנֵי רְאִמִּים, "מִלְכֵי אֶרֶץ וְכָל לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל שׁוֹפְטֵי אֶרֶץ", גְּדוֹלִים וּקְטָנִים, בָּנִים וּבָנוֹת, זְקֵנִים וְנְעָרִים, "הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ, הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם".

הַשָּׁמַיִם וּשְׁמַי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה וְהַיְצִירָה וְהַבְּרִיאָה וְהָאֲצִילוֹת וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם. שְׁפָלִים, גְּלָגְלִים, מְלָאכִים, זִיקִים, חֲשַׁמְלִים, שָׂרְפִים וְאוֹפְנִים, וְחַיּוֹת הַקִּדְשׁ. מִן תְּכִלִּית נִקְדַּת הַמְרָכָז שֶׁל עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה, עַד רֵאשִׁית נִקְדַּת הַבְּרִיאָה שֶׁהוּא תְּחִלַּת הָאֲצִילוֹת.

בְּכָלָם תִּלְךָ הַמְצוּהָ שְׂאֵנוּ זֹכִין לַעֲשׂוֹת בְּכָל-עֵת, וְתַעֲזִיר וְתִקְיֵץ כָּלָם לְעִבּוּדְתָךְ בְּאֵמֶת, וַיִּשׁוּבוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְעוֹרֵר בְּרָכָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם, וְתִקְיֵם מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "פּוֹתַח אֶת יְדֶךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצוֹן". וְתִשְׁפִּיעַ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִמְשִׁיךְ שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם.

הַלִּימוּד וְהַתְּפִלָּה בַּגְּלִיזוֹן הַזֶּה יְהִי לְטוֹבַת וְלַעֲלִיּוֹת נִשְׁמַת אִישׁ צְדִיק תָּמִיד תְּרַח"ג מוֹהַר"ר אֶהֱרָן גְּרִשׁוֹן מִנְחָם ב"ר אֶפְרַיִם שְׁמוּאֵל זצ"ל נִלְב"ע ח' אֲלוּל תַּשַּׁע"ח ל'פ"ק - תַּנְצַב"ה